pondus, quod regula eſt Veritatis, & inde inferamus gratiam præferendam eſſe Magnitudinibus omnibus, quæ poſſunt excogitari; quia hæc qualitas eſt ſupernaturalis, quæ nonniſi de liberali manu Altiſſimi proficiſci poteſt, quæ eſt pignus pretioſum amoris ſui, & participatio Spiritus ſancti. Sed ecce quanti facere debeamus gratiam, quam in diſcrimen adducimus pro nihilo, & cujus plerumque ſine dolore, ac pœnitentia jacturam facimus. Ubi nobis perſuaſum ſit de Magnalibus Reginæ Angelorum, quam Deus ipſe elegit ſibi in Matrem, dubitare non poſſumus quominus in felici hac Creatura Deus collocaverit qualitates omnes, quæ illam efficere poterant tantô honore digniſſimam: ſed ut illam præferret ceteris mulieribus, quas æque eligere poterat, atque ut ex parte ſua illam ad eminentem hanc dignitatem diſponeret, in ea poſuit, & conſideravit tantummodo gratiam, qua eamdem replevit, tamquam ea re, quæ una in Mundo illam altius poſſet attollere, ac digniſſimam facere ſublimi hoc gloriæ faſtigio. *Idem.*

Magnitudo hujus dignitatis deſumi etiam poteſt ab arcta affinitate qua Maria quatenus Dei Mater contraxit cũ filio ſuo, quæ fons eſt omnium ejuſdẽ Magnaliũ.

Cum Verbum æternum menſes novem permanſerit in Utero Mariæ, ubi vitam ab illa recepit, & ubi corpus ejus formatum fuit de ejus ſubſtantia, & de puriſſimo ejus ſanguine; hinc factum eſt, Virginem illi novam, quam non habebat, eſſentiam tribuiſſe: ita ut illa dicere poſſit in tempore quod Deus in æternitate: *Ego hodie genui te.* Ego te peperi; a me vitam recepiſti; quapropter illa cum Filio contrahit inexplicabile fœdus conſanguinitatis, ut quidam Sancti Patres loquuntur, vel ut alii ſentiunt, affinitatis. Quolibet utamur nomine, nihil intereſt; ſemper conſtat nullum in natura eſſe vinculum arctius, quam ſanguinis, neque affinitatem, quæ perſonam propiorem alteri efficiat, quam Matrem Filio; quoniam caro illius ingreditur in compoſitionem alterius; quoniam eorum ſanguis communis eſt, & ſubſtantia filii facta eſt ex Matris Subſtantia; ex quo Sanctus Auguſtinus concludit, Carnem Jeſu partem eſſe Subſtantiæ Mariæ: *caro Chriſti caro MARIÆ.* Hinc o Fideles, quinam Magnitudinis hic fons eſt pro glorioſa hac Virgine, quæ particeps fit eorum omnium, quæ ad Verbum Incarnatum pertinent, tamquam filium ſuum, & ſuimet ipſius partem? ita ut, ſi hæc humanitas conjuncta eſt cum perſona Verbi, pars carnis Mariæ divinitati conjuncta ſit; ſi Jeſus ſuum effundit Sanguinem in Cruce propter Salutem hominum, hic ſit Sanguis ille, quem recepit a Maria. Si Mater hæc videt deinceps Filium hunc in Empyrei Sede poſitum, coram quo ſublimiſſimæ univerſorum poteſtates genua flectunt; ecce, poteſt dicere, pars mei ipſius, quæ meretur Angelorum, & hominum adorationes. Cur hoc? quod gloria ipſorum communis facta eſt per hanc affinitatem, qua nulla arctior, & major eſſe poteſt in natura. *Idem.*

Sequitur idem argumentum.

Si cupis igitur ſcire, ad quem uſque Magnitudinis gradum Deiparæ dignitas Beatam Virginem attollat, ſcrutare ſi potes abyſſum ejuſdem divinitatis, metire altitudinem infinitæ hujus eſſentiæ, coram qua creata omnia verum ſunt nihil: tandem enim ſicut proprie loquendo Deus unus per ſe magnus eſt, & reliqua omnia magna non ſunt, niſi propter Deum; ſequitur quo magis aliquid accedit ad Deum, & majorem habet cum illo rationem, eo magis particeps fieri Magnitudinis ejus. Sed quænam creatura ad illum propius accedit, vel arctiorem cum ipſo habet affinitatem, excepta Sancta Salvatoris humanitate, quam illa, quæ Deum concepit in utero, quæ illi vitam tribuit, & fuit eſſentiæ ejuſdem principium; quandoquidem in natura nulla datur relatio, vel major, vel magis realis, quam relatio Matris ad filium? Quis ergo de Maria jure dicere non poterit non ſine proportione, quod Sanctus Paulus ait de Salvatore ipſo: *tanto excellentior Angelis effecta, quanto differentius præ illis nomen hereditavit?* (*S. Bonaventura. S. Anſelmus, & S. Bernardus.*) Quæ eo magis exaltata eſt per hanc dignitatem ſuper Filios hominum, quo nomen Matris, quod gerit, ſine ulla comparatione major eſt, & quo ſublimiori deſtinata eſt miniſterio. *Cui enim dixit aliquando Angelorum, Mater mea es tu;* poſſemus addere in ſenſu hujus Apoſtoli: quænam fuit ex omnibus ſupremis hiſce intelligentiis, quam Deus ad ſimilem dignitatem evexerit! Non ita beati ſpiritus! vos non eſtis niſi Miniſtri, & famuli Verbi hujus Incarnati: Gloriæ veſtræ ducitis hanc qualitatem, quæ ſummus eſt vobis honoris apex, dum interea Maria illius Mater eſt; quod illam ad ſublimem hanc dignitatem extollit, & propius admovens ad Supremam hanc Majeſtatem elevat ſuper omnia, quæ Deus non ſunt, & infra ipſam relinquit intervallum, quod non longe recedit ab infinito: *Quidquid eſt, o Beatiſſima Virgo,* verba ſunt Sancti Anſelmi, *vel ſupra, vel infra te eſt; Supra, ſolus Deus; infra, quidquid Deus non eſt. Idem.*

Maria quatenus Mater jus habuit in filiũ ſuũ quod poſſidet tamquã bonũ ſuum.

Quemadmodum revocari non poteſt in dubium jus, quod natura dat ceteris matribus in filios ſuos; ſequitur Verbum hoc Incarnatum ad illam pertinuiſſe tamquam propriam poſſeſſionem ſuam, perinde ac alii filii pertinent ad eos, a quibus vitam receperunt, & illam æquiori titulo, quam olim David, vocare poſſe hunc hominem Deum ſuam poſſeſſionem, hereditatem, & bonum: *Pars mea Deus in æternum;* quia re ipſa erat ſuum non ſolum tamquam exterior poſſeſſio, ſed etiam interior, ſaltem quoad tempus illud, quo fuit in ſinu ſuo; non ſicut fortunæ bona, quorum jus ſæpe contentioſum eſt, & dominium imperfectum, ſed per juſtiſſimam, perfectiſſimamque poſſeſſionem, quæ in Mundo eſſe poſſit, innixam titulo Matris, qui omnia complectitur jura, quæ haberi poſſint aliqua in re, quin aliquis poſſit in dubium revocare, quin aliqua alia contraria conſuetudo poſſit imminuere, vel præſcribere, quin alia quævis creatura in partem accedere poſſit, ut ſunt patres in aliis filiis, denique jus quod alienari non poteſt, & natura ſua æternum, quoniam amitti non poteſt, donec duæ partes ſubſiſtunt, & ita quoad hæc humanitas ſancta erit conjuncta cum perſona Verbi, ſemper hic Homo-Deus erit poſſeſſio Mariæ. Ne dixeris ergo ſolum, Virgo ſancta, pro primo omnium elogiorum tuorum, & primo fonte magnalium tuorum Deum te poſſediſſe a principio viarum ſuarum: *Dominus poſſedit me in initio viarum ſuarum;* (*Proverb. 8.*) ſed adde te quoque viciſſim primam, & unicam poſſediſſe Deum, antequam reliquus Mundus poſſideret illum; te locupletatam fuiſſe hoc theſauro antequam aliquis ſciret dumtaxat, ubi lateret. Heu! quem in illa affectum ciebat iſta poſſeſſio, ſciente, ac jugiter cogitante hunc honorem incomparabilem? Meus es tu, dicere poterat illi, quoniam filius es meus; ſed etiam meus quoque es, quia es Deus meus. Locuples poſſeſſio! pretioſus theſaurus! Singularis benedictio! quæ efficiet, ut omnibus Sæculis habeatur tamquam centrum, in quo omnes veteris, novæque legis benedictiones coaleſcant. Quinam autem gloriæ cumulus, quinam Magnitudinis fons inde inferri non poteſt &c. *Idem.*

Maria etiã quatenus Mater verã habet poteſtatẽ in Filium.

Nonne eſt cumulus omnium Magnitudinum, ad quem Maria poterat attolli per glorioſum titulum, & incomparabilem Deiparæ dignitatem, ſi cogitemus hanc fuiſſe conjunctam cum juſta, & legitima poteſtate quam tamquam Mater adquirit imperandi Omnipotenti; quo jure, & poteſtate, ſatis diu uſa eſt, quemadmodum innuit Evangelium: *Et erat ſubditus Illis;* poteſtate, quæ naturæ ipſi innitebatur; probata ab omnibus legibus, & ab ipſo Filio ſuo confirmata, qui ſuo addit exemplo novum pondus præcepto, quod pueris omnibus irrogavit obediendi illis, a quibus vitam recepiſſent; & dicere poſſumus ſicuti nullus unquam filius fuit Matris ſuæ obedientior, quam Mundi Salvator Mariæ, quæ jus hoc partita non eſt cum ullo patre ſuper terram; ita nullum unquam filium Matri fuiſſe obedientiorem, neque Matrem habuiſſe in filium ſuum magis legitimam auctoritatem; quod Sanctum Bernardum impulit, ut confiteretur ſe ignorare, utrum admirabilius eſſet, vel Deum creaturæ ſubditum eſſe, vel creaturam cum auctoritate Deo ſuo præcipere: *Utrinque ſtupor, utrinque Miraculum. Idem.*

Deus rationem habuit humilitatis Mariæ eligens eam in Filii ſui Matrem.

Profundam Mariæ humilitatem reſpexit Deus, ubi illam elegit Matrem Filii ſui, cum non alia Virtus perficere poſſet ſanctitatem adeo perfectam: *Reſpexit humilitatem Ancillæ ſuæ.* (*Luc. 1.*) Deus reſpexit illam in hac humiliatione, in qua erat veluti exinanita; profecto negligenda non erat; quippe erat omnium humillima, & perfectiſſima: *reſpexit.* Reſpexit, quia erat ſpectaculum divinis oculis dignum, videre illam ad tantum Magnitudinis cumulum, adeo humiliter de ſemet ipſa ſentire: *reſpexit.* Oculos conjecit in illam, quia Deus, qui reſpicit ſuperbos de longe, ut inquit Propheta, cominus videt creaturarum omnium humillimam. Aliqua eſſe debebat ratio inter Matris humilitatem, & Filii annihilationem: alter carnem aſſumens propter Salutem hominum videbatur exhauſiſſe Omnipotentiam ſuam, atque ſapientiam in perquirendis mediis per quæ ſe ipſum poſſet humiliare. Quærebatur Mater humilis Dei humilitati: & jure Sanctus Bernardus aſſerit, Mariam, cum humilitate illum concepiſſet in corde, ſeſe diſpoſuiſſe ad illum in utero concipiendum. *Virginitate placuit, humilitate concepit.*

Vult Deus in nobis naſci per gratiã & ideo noſtrũ petit aſſensũ, ut petiit illum a Sancta Virgine.

Poſtquam vidimus ad quem Magnitudinis cumulum Verbum Æternum evexerit Matrem ſuam in hoc adorabili Myſterio, nihil mihi reliquum eſt, quod dicam, niſi fieri quotidie in nobis aliquid ſimile, quandoquidem, ex Sancti Pauli ſententia Filius Dei in nobis oriri vult, novamque in nobis vitam accipere per gratiam, fidem, & caritatem. Hinc idem Apoſtolus cupit illum formare in cordibus noſtris verbo ſuo. *Filioli, quos iterum parturio, donec formetur in Vobis Chriſtus.* (*Ad Galat. 4.*) Hæc etiam de fide Veritas eſt, Salvatorem in nos venire per gratiam, & hoc pacto a Deo nos elevari uſque ad participationem naturæ, & ad filiorum ſuorum qualitatem. Nos autem cooperari debemus inæſtimabili huic beneficio per eaſdem Virtutes, quas glorioſa Virgo in hoc exercuit Myſterio, & aurem præbere ſuaſionibus urgentiſſimis, quibus nos invitat, ut revertamur ad ſe, & ſanciamus cum illo divinum hoc fœdus, tamquam legationibus, quas mittit ad nos, ut nobis idem nuntient, quod Angelus Beatæ Virgini: *Ecce concipies, & paries.* In nobis eſt recipere hunc eumdem Dei Filium, eique Vitam dare. Nobis nuntium mittit: conſenſum noſtrum expectat; nihil ardentius optat, quam venire in nos. Ah! Deus meus, quam benigne miſertus es malorum noſtrorum! quanta fuit tua in nos indulgentia, ut non ſolum ſemel pro nobis naſci tibi placuerit, ſed in nobis etiam naſci volueris! ſed nos ipſi mirum in modum ſu-

mus

mus noſtrummet ipſorum inimici, & oſores noſtræ felicitatis ſæpe repellentes officioſiſſimos greſſus tuos, ut venias ad nos. Meminerimus enim, ſatis non eſſe concipere in cordibus noſtris Dei Filium, ſi ita loqui licet; pariendus quoque eſt, & in lucem emittendus: *Ecce concipies, & paries;* hoc eſt non ſufficit illum formare noſtris deſideriis, ſed hæc ſunt in praxim redigenda; tandem enim bona quidem videntur conſilia, quæ tamen abortum patiuntur, & in irritum cedunt. Proferendum eſt ad exemplum glorioſæ Virginis *fiat*, & verbum hoc prolatum, ut decet, non minus erit efficax in ore noſtro, quam ſuo, modo proficiſcatur ex voluntate firma, integra, & abſoluta: *Velle fortiter, & integre,* (*L. 8. Confeſſion.*) ut loquitur Sanctus Auguſtinus.

Deciſio Epheſini Cõcilii declarantis Mariam eſſe Dei Matrem.

Sicuti Eccleſia hodiernæ feſtivitati nomen fecit Annuntiationis Mariæ, videlicet nuntii felicis, quod Angelus illi nuntiavit, ipſam electam eſſe, ut Mater fieret Dei ſui, mihi videtur, utilitas, quam ex glorioſo hoc titulo percepturi ſumus, excitare debere in cordibus noſtris lætitiæ ſenſus, in quos erupit olim populus ingens poſt Concilii cujuſdam definitionem. Hoc fuit Oecumenicum Tertium Epheſi habitum contra hæreticum Neſtorium aſſerentem, Mariam eſſe hominis Matrem, non Dei. Cum enim hæc execrabilis hæreſis ſeſe in Orientis partes late effudiſſet Auctoris ſui conjuratione, & eorum, qui illam amplexati fuerant, auctoritate ſuffulta; cumque glorioſam hanc Cæli Reginam ampliſſima hac dignitate viduaſſet, ſatis exprimi nequit ſollicitudo, & impatientia, quam veri fideles teſtati ſunt, audiendi, quid venerabilis ille cœtus decerneret ad auferendas lites, & contentiones, quæ ignem diſſenſionis in Imperio excitaſſent, & crudele ſchiſma in Chriſtiana religione peperiſſent. Ubi primum manavit rumor, qua die publicanda erat magnæ hujus quæſtionis deciſio, ſummo mane terribilis populi multitudo omnes aditus ad Concilii locum ſepſit, certa conſilii, ſe non illinc abituram, niſi ex Concilii Oraculo didiciſſet Veritatem, de qua amplius dubitandum non eſſet. Vix autem audita fuit vox præconis affirmantis Mariam declaratam fuiſſe Dei Matrem; nuntium hoc de ore in os, de civitate in civitatem percrebeſcens in omnes orientis regiones ſe effudit, & incredibili cum gaudio receptum fuit. *Auctor ſermonum in omnia Ethica argumenta, tomo 2. Myſteriorum.*

Maria Mater eſt Jeſu Chriſti, & omniũ hominum.

Quandoquidem Verbi Incarnatio in hominum gratiam facta eſt; hoc beneficium, quod cedit illis in honorem incomparabilem, cum alio conjunctum fuit, quod cum ſit prioris conſequens, ſeorſim conſiderandum eſt, ac acerrimos, & æquiſſimos grati animi ſenſus nobis afflare debet. Eſt autem hoc; Dei Matrem fieri ſimul in hoc Myſterio Matrem noſtram, modo quidem alio; ſed affinitas hæc quam contrahit cum nobis, licet mere ſpiritualis, non ideo tamen minorem nobis adfert utilitatem; quoniam per utramque Maternitatem cauſſa eſt, & medium noſtræ ſalutis. Ad probandam vero hanc Veritatem, quæ conſolari nos poteſt, nobiſque animos addere in æquiſſimo timore, quo veremur, ne participes efficiamur fructuum Incarnationis, alia ſupponenda eſt, videlicet potuiſſe Deum unice ad gloriam ſuam referre hoc Myſterium, quin ullam haberet rationem humanæ ſalutis: cum enim tunc Verbum Incarnatum eſſet dumtaxat Deus noſter, & Dominus, quin aſſumeret qualitatem Salvatoris, ſimiliter glorioſa Virgo Mater tantum fuiſſet Dei, quin ſimul & hominum eſſet. Sed Divina Sapientia, quæ alia habuit conſilia, voluit aliquam adeſſe ſimilitudinem inter hominis regenerationem, & primam illius creationem, ita ut quemadmodum uſus eſt Deus viro, & muliere, ut corporis vitam ceteris hominibus impertiret; voluit virum alium, aliamque mulierem Mundi reparatores eſſe, eiſque reddere animæ vitam, quam peccatum illis abſtulerat; quod Patribus tribuit locum dicendi, Mariam vere noſtram eſſe Matrem, idque titulo eo æquiori, quo vita, quam nobis procuravit, toto Cælo nobilior eſt, ac præ corporis vita præſtantior.

Rationes, quibus jubemur colere, & revereri Mariam tamquam Matrẽ noſtram.

Quamvis Mariam non aliam haberet qualitatem niſi Matris Dei, æquiſſimum eſſet, ut ſublimes etiam poteſtates illi ſua præſtarent obſequia; & quidquid magnum eſt in Cælo, & in terra eſſet ſub pedibus ejus; Qualitas hæc illi ſubjicit omnia, eamque ſuper omnia attollit. Sed ubi cogitamus hanc eamdem Dei matrem, noſtram quoque eſſe; illam non dedignari hoc nomen, & nominis munus obire, atque uti auctoritate, quam altera ei tribuit, ut perfectius alterius muneribus perfungatur. Ah! nonne noſtra nos utilitas cogit, ut noſmet ſervituti illius devoveamus, & gloriemur in filiorum ſuorum albo recenſeri? Nonne omni ratione tenemur eſſe fideles illi, eique omnia officia præſtare, quæ filii parentibus debent? Matrem Dei mei colo, & revereor hoc intuitu; nihil unquam ſatis efficere poſſum pro illius ſervitute, & gloria: ſed hæc Mater Dei mei voluit eſſe mea, & hoc titulo curam gerere rerum omnium, quæ pertinent ad me, & mihi ſalutem æternam procurare. Nonne igitur omnes fovere debeo ſenſus filii grati, & obſequentis? amorem pro amore rependere, obſequia pro officiis maternis, & demum omnem ſubmiſſionem, quam duo hi tituli merentur, & poſtulant? Hoc in ſenſu Chriſtiani numerare debemus hanc diem, qua illa Dei Mater declarata eſt, tamquam primam ortus noſtri ad gratiam, ſpei noſtræ ad gloriam; diem Deiparæ quidem glorioſam, ſed filiis ejuſdem feliciſſimam. *Idem.*

Ne arbitremur (Fideles) Mariam dignam hanc Dei Matrem, eo quod ad tantum gloriæ faſtigium evecta eſt, dedignari, vel obliviſci noſtrum; nimis enim ſua putat intereſſe, quidquid intereſt noſtra, ut nos ab illa deſpici, & rejici vereamur, quæ Mardochæus olim Reginę Eſther, cum vidit illam ad ſupremam poteſtatem evectam quatenus magni Regis Sponſam, cum interim Dei populus magna oppreſſione teneretur; ne putes Regina, dicebat illi, te pro te ſolum ad hujus Magnitudinis cumulum evaſiſſe: hunc debes populo Dei. Ut hunc tuereris, atque protegeres, Deus te voluit attollere: poſſumus inquam hodierna die eumdem habere ſermonem cum hac glorioſa Dei Matre: Ecce te, Virgo Sancta ad Magnitudinis faſtigium, quatenus Dei Matrem evectam: ſed reminiſcere ſine peccatoribus nullum futurum fuiſſe hominem-Deum, ideoque te nunquam illius Matrem futuram fuiſſe: ſed ſcias tibi utendum eſſe hac incomparabili dignitate, ut nos protegas, nobiſque opituleris. Hoc illa nunquam obliviſcetur, Chriſtiani, niſi ipſi obliti fuerimus illam imitari, & ſi conati fuerimus eidem ſimiles fieri in iis Virtutibus, quæ illam ad hanc dignitatem diſpoſuerunt. *Auctor ſermonum in omnia Ethica Chriſtiana argumenta in Myſteriis Beatiſſimæ Virginis.*

MYSTERIUM VISITATIONIS
BEATÆ VIRGINIS.
MONITUM.

SI hæc Sanctæ Virginis actio ſpectetur, ſecundum ea, quæ videntur extrinſecus, & ſub ſenſibus cadunt, ſtatim judicium fiet, hanc Urbanitatis eſſe Viſitationem, & ad ſummum, officium, quod amicitia, vel cognatio Mariam præſtare cogit Eliſabeth. Verum ſi hæc eadem actio conſideretur ſecundum conſilia, & cauſſas, quæ Mariam impulere ad hoc Urbanitatis officium, inveniemus nil majus eſſe quoad Myſterium, quoad Miracula, quæ ibi Deus operatus eſt, quoad Virtutes, quas Beata Virgo ibi exercet, & quoad documenta, quæ nobis ſuppeditat. Quapropter tantum abeſt, quod Virginis Viſitationem numerare debeamus inter ſterilia argumenta; ut dicere poſſimus, hoc unum ex illis eſſe, quæ latiorem præbent campum eloquentiæ, & morali diſciplinæ, cujus maxima utilitas eſt: maximi enim momenti eſt moderari viſitationes, & converſationes, quæ ſunt civilis Societatis Vinculum.

Ut igitur hoc pertractemus Myſterium, & ne ab argumento recedamus, ob oculos habere debemus tres precipuas perſonas, quæ illius participes ſunt, vel quæ potius illud componunt, & quæ ſunt Sancta Virgo quæ hanc obit Viſitationem, Sancta Eliſabeth, quæ illam recipit, & Sanctus Joannes, qui in Matris utero Sanctificatur: ſingulæ enim propriam moralem ſuppeditant, didiſcalicam, & univerſo Mundo perutilem.

PARAGRAPHUS PRIMUS.

Multiplex Sermonum Synopſis hujus argumenti.

I. PAuca ſunt noſtræ Religionis Myſteria ubi ſub actione ſimpliciori minimique fulgoris contigerint plura miracula, & plura ad vitæ noſtræ regimen documenta. Et profecto quid eſt in ſpeciem adeo mirabile, atque conſideratione dignum in ea Viſitatione, quam Sancta Virgo reddit Cognatæ ſuæ, ut inde in Myſterium convertatur id, quod habitum fuit ab iis qui cognoverunt illud, tamquam urbanitatis actus, vel officium, quod S. Eliſabeth præſtitit? Sed attollamus cogitationes noſtras, & conſideremus,

Illuminare iis, qui in tenebris, & in umbra mortis ſedent. Ibidem.

In omnibus operibus tuis eſto velox. Eccleſiaſt. 31.

Beata, quæ credidiſti, quoniam perficientur ea, quæ dicta ſunt tibi a Domino.

Exempla, & Figuræ Veteris novique Teſtamenti.

Viſitatio Reginæ Saba ad Salomonem cōparari non poteſt cum Viſitatione Mariæ ad Eliſabeth.

IN Sacra Hiſtoria tertio Regum libro cap. 10. legimus unam ex celeberrimis viſitationibus, quæ factæ fuerint, illam videlicet qua Regina Saba convenit Regem Salomonem, omnium, qui unquam fuerunt, Magnificentiſſimum, ac Sapientiſſimum. Teſtatur Scriptura, inſignem illam Reginam acceſſiſſe ad hunc inviſendum ingenti cum comitatu, & maximam attuliſſe vim auri, atque argenti, lapillorum, unguentorum, & aromatum, quæ ineſtimabiles erant divitiæ. Salomon quoque Reginam excepit omni cum honore, & Magnificentia, quam tanta merebatur hoſpita, quæ ab extremis terrarum finibus acceſſerat ad videndum Principem, cujus nomen, & Sapientiæ celebritas in univerſum orbem effuſa, illam ex ſuis ſedibus exciverat. Sed hæc licet magnifica, & inſignis viſitatio conferri nequit cum illa, quam Maria præſtitit Eliſabeth, ſive perſonarum dignitatem ſpectemus, vel Viſitationis cauſſam, vel ea, quæ ibi tranſiguntur negotia, vel munera, quæ ultro, citroque fiunt, vel miracula, quæ ibi patrantur, omnia ibi ſunt admirabilia, omnia attentione digniſſima. Non eſt Regina Saba, quæ Salomonem conveniat, neque Rex Salomon, qui hanc recipiat viſitationem; hæc magis eſt, quam Regina Saba; hic pluſquam Salomon eſt. Homo Deus viſitat maximum inter natos mulierum: Verbum Incarnatum, vocem ſuam, Meſſiam Præcurſorem ſuum, Jeſus Chriſtus Joannem ſuum. Ex hac parte Virgo Mater viſitat Matrem ſterilem; Regina hominum, & Angelorum Matrem Angeli, & hominis pluſquam Prophetæ; Verbo, Maria viſitat Eliſabeth. Viſitationis hujus cauſſa non eſt adfectatum officium, neque oblectationis ratio, neque quidquam eorum, quæ locum præbeat pleriſque viſitationibus; ſed caritatis officium, & communicatio gratiarum, & Cæleſtium donorum. Negotia, de quibus agitur, maximi momenti, quoniam pertinent ad ſalutem humani generis, & complementum prophetiarum; munera, quæ ultro citroque fiunt, excedunt toto cælo pretium eorum omnium, quæ in terræ viſceribus, mariſque abyſſu continentur. Miracula, quæ ibi accidunt, omnem ſuperant fidem. Joannes Sanctificatur in Matris utero, Eliſabeth Prophetiæ donum recipit, Zacharias loquelæ uſum recuperat. Virgo in extaſim rapta in raptu ſuo admirabile canticum pangit: & ipſe Jeſus Chriſtus admirabile percipit gaudium videns jam fructus adventus ſui.

Ingreſſus Mariæ ad Cognatam ſuam comparatum cū Samuelis ingreſſu in Bethleem.

Obſtupuerunt Bethleemitæ, cum viderunt Prophetam Samuelem ingreſſum in Civitatem ſuam tunc temporis, cum illum minime expectabant. Inopinate hujus viſitationis ſtupore perciti, quæſierunt ab illo, utrum pacem afferret; neque timorem abjecerunt, niſi cum ille teſtatus fuit ſe ad illos in Spiritu pacis adventare: *Pacificus ne eſt ingreſſus tuus? ait, Pacificus.* Si Zacharias, & Eliſabeth obſtupuerunt videntes Mariam univerſæ terræ fere ignotam, & quam ipſa etiam ignorabat familia ſua, Judææ colles prætergreſſam fuiſſe, ut illos viſitaret; videntur illi non alia in ſtupore ſuo verba feciſſe, niſi quibus quærebant, utrum pacem ſibi afferret illa, quæ ferebat Deum ſum illis, ad quos erat afferendus. *Pacificus ne eſt ingreſſus tuus? ait, Pacificus.* Quid aliud profecto ſibi expectare poterant a Cognata officioſa niſi verba conſolationis, pacis, & caritatis, niſi actus plenos affectionis, & benevolentiæ? Sed ubi Superioris luminis gratia, ſeſe extulerunt ſupra Cognationis cogitationes, & agnoverunt Matrem Dei in perſona Virginis; tunc gaviſi ſunt gaudio magno, ac ſtupore ipſorum in admirationem converſo, exclamaverunt dicentes: *& unde hoc mibi, ut veniat Mater Domini mei ad me?* Foveamus nos quoque hos admirationis ſenſus cum dignatur Deus nos quoque inviſere per gratiam ſuam. Noſmet confundamus noſtram intuiti indignitatem; hæc eſt validiſſima ratio promerendi pretioſum hoc donum, ac illud conſervandi.

Mariæ Viſitatio cum Arca fœderis comparata.

Arca fœderis tantopere celebrata in veteri lege ſemper habita fuit tamquam una ex præclariſſimis figuris Matris Dei. Myſteria, quæ repræſentat, Miracula quæ operata eſt, Dei beneficia erga populum ſuum, quorum hæc Arca erat tamquam univerſale inſtrumentum; perfugium quod populus ille in graviſſimis quibuſque neceſſitatibus in illa nanciſcebatur, cultus denique, & reverentia, quam illi adhiberi jubebat Deus, ita congruunt Matri Dei, ut nemo unquam dubitaverit quominus Mater Dei per Arcam hanc indigitetur, & hæc eſt Eccleſiæ Sententia illam hoc nomine nuncupantis: *Fœderis Arca.* Sed addere poſſumus, nunquam melius innotuiſſe veritatem veteris hujus figuræ, quam in Viſitationis ejus Myſterio, in quo hæc vivens Arca novi fœderis plures attulit benedictiones, & gratia familiæ Zachariæ, quam illa in lege veteri attulerit domui Obededom. Mater, quæ erat Eliſabeth, ad quam potiſſimum hæc dirigebatur Viſitatio, repleta fuit Spiritu ſancto. Puer Sanctificatus in utero ejus exultavit lætitia; & pater, quem incredulitas ſua mutum effecerat, recuperavit vocem ſuam, ut benediceret Dominum Deum Iſrael, qui viſitaverat, & fecerat redemptionem populi ſui.

Celeritas qua Abraham hoſpites recipiebat, figura eſt celeritatis, qua Maria viſitavit Eliſabeth Cognatam ſuā.

Paullo poſt quam Angelus Mariam reliquit, illa iter ſuſcepit, ac vitam corripuit feſtinans non ſolum propter amorem quo Eliſabeth proſequebatur, ſed quia caritas illius quem recens conceperat alvo, hunc eumdem Spiritum caritatis ciebat; ecce quid illam urgeat, ut gradum feſtinet. Hoc nobis proponere debemus exemplum cum agitur de exerendis operibus caritatis erga proximum. Hoc faciendum eſt *cum feſtinatione*, cujus Scriptura celebre nobis conſtituit exemplum in eo pacto quo Abraham recepit hoſpites ſuos. Ubi vidit illos, ſtatim ingreſſus eſt in Tabernaculum ſuum: *Feſtinavit Abraham*; juſſitque Saram celeriter ex tribus ſatis farinæ panem conficere: *Accelera tria Sata ſimilæ*, ſimulque cucurrit ad gregem, ut illis cœnam præpararet. *Ipſe vero ad armentum cucurrit.* Videte, Origenes ait, celeritatem, & alacritatem Sancti hujus Patriarchæ. Abraham currit, Sara imperata facit, famulus feſtinanter dapes præparat, opus fervet, quia caritas urget Abraham, ut maturet, & hoſpitio recipiat viros illos, ſtatim ac eos ſenſit accedere. Idem caritatis Spiritus urget Mariam, & feſtino gradu properat opem latura Eliſabeth Cognatæ ſuæ, quæ opella ſua fortaſſe indigebat.

Applicatio quorumdam locorum Scripturæ huic Argumento.

Ratio, quæ urget Mariam, ut inviſitet Eliſabeth Cognatam ſuā, eſt Caritas mera.

C*Aritas Chriſti urget nos.* 2. *ad Corinth.* 5. Si quæris cauſſam hujus feſtinationis, per quam Maria ſuam relinquit ſolitudinem Cognatam viſitatura, certus ſum te non aliam eſſe inventurum, niſi caritatem, qua urgetur. *Caritas Chriſti urget nos.* Admirabilis loquendi ratio, quæ repræſentat cor Mariæ duobus motibus ſollicitatum. Jeſus intus, extra Jeſus urget illam ad actionem caritatis. Habet Caritatem Jeſu Chriſti; ab intra etenim per caritatem, quam habebat propter illum, facta eſt Mater illius: ſed habet Caritatem Jeſu ab extra; quia propter Incarnationem ſuam intellexit per ſecretum Evangelium id, quod ille deinceps docuit omnes gentes: *Quod uni ex minimis meis feciſtis, mihi feciſtis.* (*Matth.* 25.) Quidquid feceritis fratrum meorum minimo, hoc mihi factum putabo: Cum utrinque urgeretur, non feſtinavit ſolum opem ferre indigenti opera ſua, ſed concepit extremam caritatem pro omnibus hominibus, ita ut ex eo tempore, ſi licuiſſet illi, ſi motus cordis ſui ſecuti fuiſſent illos zeli ſui, profecta fuiſſet ad inviſenda omnia noſocomia, omnia xenodochia; pauperibus, & adverſa jactatis fortuna tuliſſet opem, quia videbat filium ſuum in eorum perſona; ſed cum ad omnes ſeſe conferre non poſſet, reſpexit Eliſabeth tamquam primum ſuæ Caritatis objectum, quatenus Cognatam ſuam. *Biroat.*

Maria eſt exemplum zeli, & ferveris, quo opera noſtra bona nos facere oportet.

Exurgens Maria abiit in Montana cum feſtinatione. *Luc.* 1. En perfectiſſimum exemplum nobis in Maria propoſitum, ut cum zelo, & fervore perſequamur actus caritatis erga proximos, & alacriter id efficiamus, quin ullus obex, aut difficultas ulla nos remoretur. Si agitur de aliquo bono opere faciendo, ne momentum quidem abire patiamur; bis dat, qui cito dat; & feſtinabit Dominus retribuere, & duplum retribuet bonorum operum, quæ propter amorem ejus facere feſtinaverimus; Itaque ſtatim ac novimus pauperem opera noſtra indigere, infirmum ſolatio noſtro, rudem doctrina, peccatorem converſione, verbo, nobis exercendum eſſe opus aliquod vel Spirituale, vel corporale, imitemur celeritatem Sanctæ Virginis, ſtatim conſurgamus, ut illa, relinquamus ſolitudinem noſtram, & ſuavitatem fruendi Deo in pace, ut ad Fratrum Salutem confugiamus. *Exurgens Maria abiit cum feſtinatione in Montana.* Sed difficultates, quæ nobis occurrere poſſent, nos minime deterreant, & curemus, ne quid nobis prohibeat: Admiremur conſtantiam, & firmitatem Mariæ; non itineris longitudo, nec montium difficultas, nec ſtatus in quo reperitur, videns ſe recens intumeſcere, illam prohibere poſſunt, quominus propero gradu feſtinet. Agitur de Caritatis officio, & gratia Spiritus ſancti, qua repleta eſt, non patitur moram, neque ullis obſtaculis frangitur; nam aſſerere poſſumus etiam, difficultates, quæ occurrunt veris Dei famulis, illos inflammare potius, quam retardare. Ita volumus ne cognoſcere utrum amor noſter erga Deum fortis ſit, an imbecillus? Videamus utrum in operibus, quæ pro illius gloria ſuſcipimus, ubi aliqua incidit nobis difficultas, ita ignavi ſimus, ut animum deſpondeamus, an tantum nobis adſit firmitatis, ut ne graviſſimis quibuſdam deterreamur impedimentis. *Abbas de Monmorel.*

Dei Filius uſus eſt Maria ut Sanctificaret S. Joannem, & Sanctā Eliſabeth adhuc Sanctiorem efficeret.

Ut facta eſt vox Salutationis tuæ in auribus meis, exultavit infans in gaudio in utero meo. *Luc.* 1. Patrum Eccleſiæ, atque Theologorum ſententia eſt, Dei Filium uſum fuiſſe voce Matris ſuæ, ut, tamquam gratiæ ſuæ inſtrumentum Sanctificaret Joannem Baptiſtam, repleret Spiritu ſancto Eliſabeth; & utrique Prophetiæ donum conferret. *Vocem prior Eliſabeth audivit. Sed Joannes prior gratiam ſenſit.* Sanctus Ambroſius ait; hoc eſt gratiam ſibi

collatam. Uterque repleti fuerunt Spiritu ſancto, ubi primum Maria locuta eſt. Ita gratia prior, quam Dei filius hominibus ſenſibiliter contulit per Mariam, in illos pervenit; quod confirmat eorum ſententiam, qui docent, Mariam a Deo electam fuiſſe tamquam rivum gratiarum omnium, quarum ne una quidem de Cælo in terram deſcendit, niſi per manus illius. *Nulla gratia de Cælo venit in terras, niſi tranſeat per manus Mariæ*, ut Sanctus Bernardinus Senenſis ait.

Fructus Viſitationis Mariæ ad Sanctā Eliſabeth.

Et intravit in domum Zachariæ, & ſalutavit Eliſabeth. *Luc.* 1. Quæ gratia huic contigit Familię recipere primitias gratiarum inhærentium adventui Jeſu Chriſti! Maria prior eſt, quę ſentit effectus Myſterii Incarnationis, & immediate Zacharię domus tantam gratiam promeretur. Hæc igitur, poſt Mariam, familia eſt maxime ſpectabilis in oculis Dei, dedignatur Herodis, & Romanorum Cæſarum aulam, & oblectatur Sanctificare humiles, & pauperes. Ecce igitur arca vivens novi Teſtamenti, quę ingreditur in domum Obededom, & affert illi eo majores gratias, & benedictiones, quo lex nova veterem excedit, & ſuperat. Mirum ne eſſe debet ſi Mater repleta fuerit Spiritu ſancto, ſtatim ac Maria illam ſalutavit? *Et repleta eſt Spiritu ſancto Eliſabeth.* Si filius in Matris utero exultat prę gaudio? *Exultavit infans in utero*; & ſi pater, quem incredulitas mutum effecerat, ſtatim loquelam recepit, ut benediceret Dominum Deum Iſrael, qui viſitavit, & redemit populum ſuum. Præteriit ne hoc tempus Viſitationis? Numquid non inſtaurat quotidie Deus eadem Myſteria? Nonne Jeſus Chriſtus ęque hodię miſericors eſt, ac heſterna die? *Chriſtus heri, & hodie.* (*ad Hebr.* 13.) Cum pulſat ad oſtium noſtrum, ut petat cor, & amorem noſtrum, nonne præparat nobis viſitationem Sanctificationis, quam præparavit olim familię Zacharię?

Quam pulcri ſunt greſſus tui Filia Principis! *Cantic.* 7. Ita exclamabat olim Sapiens, cum myſtico raperetur impetu amoris ſui: Verba omnia, quæ audio ex ore tuo prodeuntia, omnes inceſſus tui me rapiunt. Perhibeamus hoc ipſum teſtimonium Marię pedem efferenti ex optatiſſima ſolitudine ſua profectura Domum Eliſabeth, & Zacharię. Hoc ęquius perhibebimus, quo magis ipſa antonomaſtice una eſt hæc filia Principis, & hi primi greſſus omnes ad noſtram dicati ſunt utilitatem. Nuperrime concepit Deum in ſinu ſuo, & in corde ſuo, & properat, ut nos faciat ſuę felicitatis participes; nuperrime præſtitit Gabrieli conſenſum, qui ſimul ſuam gloriam conſtituens, noſtram ſimul conſtituit felicitatem, & perinde ac nova dignitas ſua ſibi gravis eſſet, quia una ipſa illius Magnitudinem noverat; illam nobis communicare feſtinat. *Quam pulcri ſunt greſſus tui filia Principis!* Nobis vero quam utiles! quoniam nuntias nobis Salvatorem natum eſſe pro nobis; Cælum tandem miſertum noſtri dediſſe nobis Meſſiam, & te velle noſtram fieri Mediatricem apud illum; cum cetere ſexus tui, quę ad ſublimem gradum attolluntur, non cogitant de elevatione ſua, niſi ut eadem in pace perfruantur, & illam ſentiant, qui illis ſubditi ſunt. Tu vero e contra vix extolleris, cum feſtinas, nos vocatura in partem elevationis tuæ quantacumque ſit viarum difficultas. Non expectas donec veniamus ad te, ſed ipſa venis ad nos cum gaudio, & exultatione. *Quam pulcri ſunt greſſus tui filia Principis!*

J. C. dat S. Joanni Spirituale Vitam per Viſitationem Mariæ, quā reddit Sāctæ Eliſabeth.

Ego veni, ut vitam habeant, & abundantius habeant. 1. *Joann.* 10. Jeſus Chriſtus recens conceptus in utero Marię poterat ne diutius videre ſub umbra mortis Præcurſorem ſuum, quin daret illi vitam, quandoquidem uſurus erat Sancto Joanne Baptiſta, ut homines præpararet ad vitam, & ſalutem recipiendam? Inexpectato igitur die, quo Sanctus iſte puer erat naſciturus, & antequam ipſe etiam lucem adſpiceret, vult, viſitans illum in anteceſſum, præcocem quamdam illis præbere reſurrectionem; replet figuram adoleſcentuli ab Eliſeo ſuſcitati; Maria obediens ſecretis Cæli nutibus, tamquam Giezi imperiis domini ſui, feſtinat ſeſe collaturus ad hunc filium, qui mortuus fuerat in oculis Dei, ut reciperet Vitam Jeſu Chriſti cum plenitudine, & abundantia: *Ego veni, ut vitam habeant, & abundantius habeant.* Cum hoc diſcrimine tamen, quod Giezi ad ſuſcitandum filium hunc mortuum deferebat ſecum inanime, & inutile inſtrumentum; cum e contra Maria geſtat in utero ſuo illum, qui tenet in manibus ſuis claves vitę, ac mortis. Itaque hoc accedente Joannes Baptiſta prę gaudio exultavit, teſtatus ſe vitam accepiſſe, & ſicuti Eliſeus communicavit vitam ſuam filio Viduę Sareptanę, ut illum ſuſcitaret, Jeſus Chriſtus quoque communicat Joanni Baptiſtę vitam Sanctam, atque divinam, & tantam, quanta decebat Sanctum ipſius præcurſorem, qui de ſua plenitudine erat aliis communicaturus.

Deus tegit gratiā ſuam ſub humanis Cōſiliis, ut ex hoc innoteſcit Myſterio.

Suaviter, & fortiter attingit a fine uſque ad finem. *Sap.* 8. Abſcondit Deus operationes gratię ſuę ſub velo communium, ac ſimpliciſſimarum operationum. Adnectit exteriori Myſterio gratuitam operationem gratiarum ſuavium, & efficacium, cum quibus de cordibus noſtris triumphat. *Suaviter, ſed Fortiter.* Greſſus Mariæ non oſtendunt niſi ſimplicem urbanitatem; extrinſecus eſt officioſus actus, qualis eſſe ſolet in vitæ civilis commercio; & nihilominus hoc utitur medio, ut inſpiret cognitionem, & amorem Meſſiæ Sancto Joanni in utero Eliſabeth clauſo. Maria feſtinat, ut bonum hoc officium præſtet Eliſabeth. *Abiit cum feſtinatione.* Ecce velum urbanitatis, & officioſitatis; ecce efficacia, quæ ſub hoc cortice latet. Hic ipſe Jeſus Chriſtus properat Viſitaturus Sanctum Joannem, & educturus illum de indignitate filiorum Adam, ut Spiritu ſuo illum eo uſque confortet, ut coram Salvatore ſuo, & ad vocem illius præ gaudio exultet. Da nobis, Domine, gratiam noſmet ſubjiciendi amabili tuæ providentiæ, & Eccleſiæ regimini; da nobis illam colendi omnes greſſus, vocem, diſciplinam, cæremonias ejus; quandoquidem ſub hoc cortice, externaque hac ſpecie aſſequeris fines tuos, tanta abſcondis Myſteria, tuas gratias communicas; procura nobis hanc ſubmiſſionem Sancta Virgo, tu, quæ libenter, & peramanter ſecuta es motus filii tui, qui inſpiravit tibi hanc Viſitationem ob tantos fines, quos tamquam totidem Myſteria veneramur.

J. C. Viſitans Joannē Baptiſtam fūgitur munere Salvatoris.

Ego Dominus ſalvans te, & redemptor tuus fortis Jacob. *Iſai.* 60. Jeſus Chriſtus hodierna die fungitur munere Salvatoris, & Redemptoris: Sanctificans enim Joannem Baptiſtam vobis dat pignus, quo ſeſe adigit ad veſtram procurandam Sanctificationem. Videte quouſque procedat illius amor pro vobis. Corpore ſuo nondum uti poteſt, & opus eſt, ut ſecundum naturæ legem novem menſibus maneat in utero Matris incluſus; verum non ne utitur pedibus Mariæ, ut ſe conferat domum Zachariæ, ejus voce, ut loquatur ad Eliſabeth? Certum præludium, quod aliquando facturus eſt pro vobis ſemel totum conſecrans in uſus veſtros: Vera imago ejus rei, quam pro vobis fecit in baptiſmate veſtro. Nonne uſus eſt pedibus eorum, qui vos in Templum detulerunt, ut vos introducerent in ſinum caſtæ hujus Matris? Vos loqui non poteratis, nonne uſus eſt voce patrinorum, & matrinorum, ut abrenuntiaretis Mundo, Sathanæ, & pompis ejus, & ut Spiritus ſanctus ingrederetur in animam veſtram non ſecus ac in illam Joannis Baptiſtæ? Nonne igitur verum eſt ipſum eſſe Dominum ſalvantem te, & fortem Jacob redemptorem tuum? Nonne pluries exercuit officium Salvatoris erga te; quotieſcumque enim vocavit te, ut ad ipſum reverteretis, quotieſcumque animadvertit in te propter duritiem tuam, quoties compeſcuit furorem inimicorum tuorum qui prope erant, ut te devorarent, toties erga te functus eſt munere Salvatoris, cum toties eripuerit te de morte, liberans te de periculis, in quibus perire merebaris; ideoque hoc in ſenſu magis eſt Salvator tuus quam Joannis Baptiſtæ.

J. C. ſæpe nos viſitat, ut viſitavit Joannē Baptiſtam.

Et unde hoc mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me? *Luc.* 1. Hæc verba ſatis exprimebant ſenſus Joannis Baptiſtæ, & Sanctæ Eliſabeth. Poſuerat Deus gratiam in labiis Mariæ, ut involuntario peccatori auferret originalem maculam, qua deformabatur in oculis Omnipotentis, & perficeret Eliſabeth, & Zachariam. Heu! quoties uſus eſt Deus verbo Miniſtrorum ſuorum in pœnitentiæ tribunalibus, ut te abſolveret a tot peccatis actualibus voluntariis, & meræ nequitiæ, quæ commiſiſti? Quoties tecum in gratiam rediit, quot gratias tibi conceſſit rogatus a ſua amantiſſima Matre, cum ad illam confugiſti in neceſſitatibus tuis? Eſto igitur ſenſibilis viſitationibus Domini, & largitatibus Sanctiſſimæ Matris ſuæ; ita vive, ut de te dici poſſit quod de parentibus Joannis Baptiſtæ: *Erant juſti ambo ante Deum; incedentes in omnibus mandatis, & juſtificationibus Domini ſine querela*; (*Luc.* 1.) intelliges tunc Magnitudinem beneficii, quod recipis a Jeſu, & a Maria, & in animi grati ſignum, ac amoris exclamabis: *Et unde hoc mihi, ut veniat Dominus, & Mater Domini mei ad me?*

Zacharias, & Eliſabeth ſeſe præparavērūt Viſitationi J. C.

Erant ambo juſti ante Deum. *Luc.* 1. Gratiæ quæ ſunt magis pretioſæ exigunt a nobis diſpoſitiones, quæ ad eas aliquam habeant rationem. Viſitatio Mariæ, & Jeſu per illius miniſterium reddita parentibus Sancti Joannis Baptiſtæ, gratia eſt primi ordinis; præparationes igitur dignæ erant tanta gratia. Poterat ne Scriptura verbis aptioribus exponere, quam dicendo ambos juſtos fuiſſe coram Deo, & coram hominibus? cum enim eſſent irreprehenſibiles incedebant in omnibus mandatis Domini replentes duplex præceptum caritatis erga Deum, & proximum. Fruſtra igitur a Domino viſitari cupitis, niſi voſmet præparatis. Rex iſte gloriæ, & puritatis non ingreditur in abjectam animam, & iniquitatibus coinquinatam. Expectate igitur, ut Zacharias, & Eliſabeth, quæ uſque ad momentum illud, quo receperunt Jeſum Chriſtum & Mariam domi ſuæ, expectaverant non ſecus ac alii Patriarchæ, & Prophetæ, immo etiam ardentius, quam ceteri, quandoquidem uberior fuit eorum remuneratio. Cum Sanctis his ſæpe dicite verba illa, quæ uſus Scripturæ, & patrum noſtrorum praxis conſecravit: *Rorate cæli deſuper.* Per illa meritus eſt Abraham videre diem Jeſu Chriſti, & præ gaudio exultare: *Vidit, & gaviſus eſt.* (*Joann.* 8.) Per illa merita eſt Sancta Eliſabeth recipere Meſſiam, & juſta viſa eſt coram Deo, & coram hominibus; vos quoque ejuſdem juſtitiæ participes eritis, ejuſdemque remuneratio.

Viſitationem hanc benedictionibus replere univerſam Zachariæ familiam, Cæli gratias attrahere in patrem, matrem, & filium, quem Mater hæc in utero geſtabat. Quæ in hac Viſitatione Miracula? quandoquidem Eliſabeth repleta fuit Spiritu ſancto; fructus, quem gerebat, ſingulari privilegio fuit Sanctificans; Zacharias, qui mutus erat, quam primum factus eſt eloquentiſſimus Incarnati Verbi propheta. Ceterum in hac Viſitatione viſa eſt Virgo ventrem ferens, ſterilis facta Mater, filii, qui invicem colloquuntur, quin proferant Verbum, in ventrem Matrum ſuarum, & mutus, qui poſt modicum tempus loquendi recipit facultatem. Si ſpectentur Virtutes, quas Maria, & Eliſabeth exercent in actione, quæ plerumque cauſſa eſt, & occaſio majorum criminum in ſæculi hujus hominibus; quæ ibi non deprehenditur humilitas, quæ caritas, quæ exempla? Si conſideretur bonum, quod hæc parit Viſitatio, nunquid fides, caritas, pietas, ac ſublimes de Deo ſenſus, inſigne inde in Sanctis his perſonis incrementum non receperunt? Sed ut hauriamus fructum, quem in nobis parere poteſt Mariæ Viſitatio, cujus feſtivitatem Eccleſia concelebrat, fert animus vobis oſtendere.

1. Cauſſas, quæ Sanctam Virginem impulerunt, ut ſuum receſſum, ac ſolitudinem relinqueret, & longum, & arduum iter ſuſciperet Sanctam Eliſabeth viſitatura. Hinc diſcemus qua mente, & quo conſilio obeundæ nobis ſint viſitationes, quas a nobis fieri jubet urbanitas, vel neceſſitas, ut ſanctificemus illas, & in totidem chriſtianas actiones convertamus, cum plerumque non alias habeant cauſſas niſi curioſitatem, & oblectationem.

2. Virtutes, quas in hac re præſetulit, fervorem, alacritatem, fortitudinem, quæ nobis oſtendunt, qua mentis, & cordis diſpoſitione exercere debeamus actus Caritatis, & obſequi afflatibus Dei, quibus urgemur, ut his muneribus perſungamur.

3. Effectus, quos hæc viſitatio parit in Eliſabeth domo, unde diſcemus, quem recipere fructum debeamus ex iis viſitationibus, quas propter urbanitatem, vel caritatem obire tenemur.

II. 1. Paullo poſt quam Sancta Virgo Mundi Salvatorem concepit per operationem Spiritus ſancti, diſceſſit a Nazareth feſtinanter in Judæam profectura, ut videret Eliſabeth, eique opem ferret, qua indigebat in puerperio.

1. Caritas ergo cauſſa eſt hujuſmodi Viſitationis, caritas, quæ eſſe debet exemplum illius, quam Chriſtiani omnes invicem ultro, citroque ſibi præſtare debent in officiis, quæ ſibi mutuo reddunt. Primum quidem neceſſe eſt, ut caritas ſit earum principium, & ut nihil fiat niſi ad intuitum Dei. Chriſtianus, qui ad eum omnes debet actiones referre, ubi egreditur domo ad viſitationes obeundas, ſeſe colligat opus eſt ut ad examen revocet finem, & videat, utrum agatur de ope ferenda illi, qui inviſitur, vel de illo in ærumna conſolando, aut in proſperis ejuſdem gratulando. Tantum enim abeſt ut Chriſtiana Religio velit humanam ſocietatem evertere, ut e contra illam alere, ac fovere quærat: ac ſuadeat *gaudere cum gaudentibus, & flere cum flentibus*; (*Ad Rom.* 12.) ita ut Chriſtiani ſe mutuo reſpiciant tamquam corpus unum, quorum ſingula membra conſiderare debent ſibi accidere quidquid boni vel mali omnibus corpus illud componentibus contingere poteſt. Hæc autem caritas, ut eam imitetur, cujus glorioſa Virgo nobis præbet exemplum in Viſitatione Eliſabeth Cognatæ ſuæ, prompta eſſe debet, ſine mora, ſine cunctatione; vigilans eſſe debet, ut occaſionem aucupetur, eique non deſit: auxilium enim opportune allatum, & cum neceſſitas urget, innuit veram, fidelemque amicitiam. Liberalis eſſe debet, benefica, minime cupida, quæ neque opibus, neque viribus, neque laboribus parcat; talis eſt caritas, quam Maria erga Sanctam Eliſabeth exercuit.

2. Si Chriſtiana Religio jubet caritatem eſſe principium omnium greſſuum ſuorum, exigit etiam, ut Virtutem hanc comitetur humilitas. Hoc quoque exemplum in hoc Myſterio nobis Sancta Virgo ſuppeditat; & circumſtantia, quæ potiſſimum nobis conſideranda proponitur in hoc, quin recenti Deiparæ dignitate intumeſceret, non expectat ſe a Cognata viſitari, immo illam prævertere cum in ipſa Viſitatione, tum in Salutatione; & *Salutavit Eliſabeth*. Maria prior eſt humilitate, quemadmodum prior eſt dignitate; ita in hac Viſitatione non ſolum ſe Domini vocat ancillam, perficiendo illius Voluntatem, & interiori voci obtemperando, qua jubetur iter maturare; ſed re ipſa ſit ancilla ſimplicis feminæ, ſtatim ac pervenit domum illius ſeſe demittens ad humillima officia, & ad quamlibet opellam, quam illi præſtare poſſit. Præclarum, & magni momenti documentum, quod Mater Dei tradit nobilibus, ac generis illuſtris viris non exercendi ſolum caritatis officia erga inferiores, ſed etiam obeundi illa, ut veros decet Chriſtianos, videlicet cum ſenſu ſinceræ humilitatis; veluti cum agitur de inviſendis pauperibus in xenodochiis, captivis in carcere, ægrotantibus domi; hæc enim ſunt caritatis officia, quorum ratio a nobis extrema judicii die repoſcetur. Quam dedecet tunc ordinem tueri velle, & arbitrari nihil horum ad dignitatem ſuam pertinere! ſi enim conſiderarent Jeſum Chriſtum in perſonis eorum, quos viſitant, vel quibus famulantur, nonne putarent eximium inde ſibi honorem cedere humillima officia obeuntibus?

III. In hujuſmodi ſermone repræſentari poſſunt gratiæ, & dona, quæ Maria communicat domui Zachariæ in viſitatione Eliſabeth, niſi mallemus dicere, quæ Deus ipſe largitur per Mariam, quæ quidam veluti rivulus eſt, per quem ille omnia beneficia ſua in Mundum effundit.

1. Replet mentem Eliſabeth luminibus Spiritus Dei, eique revelat omnia Magnalia Verbi Æterni geniti ab æterno in ſinu Patris in ſplendoribus Sanctorum, ſed concepti in obſcuritate, & ſilentio, & exinaniti in Virginis ſinu.

2. Effundit lætitiam, lumen, & Sanctitatem in animam Joannis Baptiſtæ, qui videre incipit, & annunciare juſtitiæ Solem in utero Mariæ, cum adhuc in Eliſabeth ſinu contineretur.

3. Communicat Zachariæ donum prophetiæ, eumque dicentem inducit jamjam catenas Iſrael diſruptum iri & ſanctam Nationem brevi in libertatem eſſe vindicandam. Poterat Dei Filius hæc omnia patrare miracula, quin pedem efferret ex Nazareth; ſed volebat ſe a Maria deferri domum Eliſabeth, ut aliquid conferret benedictionibus, quas ipſe in familiam univerſam effuſurus erat, ut intelligeremus, Deum Electis ſuis paucas conferre gratias, quarum Maria Mediatrix non ſit. Quinam zelus, quæ caritas! Vix Maria facta eſt Dei Mater, cum incipit eſſe apud Filium ſuum Mediatrix hominum! Gratiæ habeantur Deo Virtutum, qui veniens ad nos ſalvos faciendos, vult Matrem ſuam participem eſſe Myſterii noſtræ Redemptionis. Verum nonne parem habere debeo zelum pro fratribus meis, & proximis meis? Miſereri debeo imperfectionum eorum; opem illis ferre debeo, ut cum in aliquod inciderint peccatum, reſurgant; non debeo illos eo in ſtatu deſerere, in quo ſunt objectum Divinæ iracundiæ. Quam modica igitur ineſt mihi Caritas? Vel quam male ordinata eſt; quia nunquam fortaſſe cogitavi, ut illis ſpiritualia procurarem ſubſidia, quibus indigent.

IV. In Viſitatione, quam Sancta Virgo Sanctæ Eliſabeth facit, triplex diſtingui poteſt motus, vel pius affectus, quem J. C. in utero Matris incluſus gignit in cordibus trium perſonarum, ad quas hæc potiſſimum ſpectat Viſitatio.

Primus eſt motus caritatis in corde Mariæ, cui mentem injicit celeriter conveniendi Eliſabeth Cognatam ſuam, gratulatum, eo quod Dominus inſigni miraculo, ac beneficio abſtuliſſet ab illa ſterilitatis opprobrium, ut illi operam præſtaret ſuam, ubi opus eſſet, & ut illi magna aperiret Myſteria, quæ recens in ſe per Dei miſericordiam contigerant. Hic locus erit differendi latius de fine, & cauſſis viſitationum noſtrarum.

Alter eſt grati animi ſenſus in corde Eliſabeth, ſeu propter beneficium, quod recepit a Deo, ſeu propter honorem ſibi factum a Salvatoris ſui Matre, quæ illam prævertere dignatur; ſenſus, qui uſque ad admirationem procedit, & reſpondet humili caritati Mariæ per aliam humilitatem, per quam ſe tanta gratia cenſet indignam.

Tertius ſenſus eſt lætitiæ, quem operatur per Virginem, in corde Sancti Joannis, ex eo temporis articulo incipientis fungi Præcurſoris officio, publicando Meſſiæ adventum motu corpuſculi ſui, cum nondum hoc præſtare poſſet voce, quæ aliquando clamabit in deſerto.

Tales eſſe debent viſitationes noſtræ; ſuſcipi debent ex caritate; inflammare debent corda amore Dei, & illa ad grati animi ſenſum propter collata beneficia excitare; nec non Sanctam inſpirare lætitiam, quæ in nobis oleat deſiderium ſerviendi Deo, & obeundi noſtri ſtatus officia.

V. Oſtendere etiam poſſumus: 1. Quomodo in hac Viſitatione finis, quem ſibi Virgo propoſuit, qui eſt Sanctificandi univerſam Zachariæ familiam, damnat inutilitatem plerarumque viſitationum noſtrarum, non alium finem habentium præter curioſitatem, oblectationem, & cupiditatem fallendi tempus. 2. Quomodo mutua ſalutatio duarum harum Sanctarum mulierum damnat adfectatas laudes, & blanda mortalium officia. 3. Quomodo ſermones, & colloquia Mariæ de beneficiis, & Magnalibus Dei confundunt obtrectationes, & obſcenos ſermones, qui in viſitationibus ſunt admodum familiares.

VI. Accipientes Viſitationis Myſterium modo tantum morali oſtendere poſſumus,

Primo eos, qui vivunt in Mundi commercio invenire regulas Sanctificandi officia, quæ ſibi ſunt obeunda, 1. profundam humilitatem, quæ claudit oculos Mariæ, ne videat ea, quæ ipſam morari poſſent; docet Fideles in ſæculo implicitos ne de nobilitate, aut honore certent; ſed in rebus omnibus ſtudeant humilitati. 2. Ut de divinis tantum loquantur, ſicuti Maria, & Eliſabeth colloquebantur de mirabilibus, quæ in illis Dominus operatus fuerat. 3. Ne ſemet mutuis laudibus palpent, quibus venenum ineſt; ſed ad duarum harum Sanctarum exemplum acceptam Deo referant omnem gloriam donorum, quæ ab illo perceperunt.

Secundo, eos, qui negligunt caritatis exercitia invenire in Viſitatione Mariæ rationes ad confundendam ipſorum caritatis

inopiam, & excitandum zelum; quoniam Maria 1. Viſitat Cognatam ſuam Eliſabeth tempore maxime neceſſario, quo opella ſua fiebat tamquam inevitabilis, quam eidem alacriter, & peramanter præſtat; cum plerique renuant opem ferre proximo indigenti, & illum viſitare, ut in adverſis opem, & ſolatium afferant. 2. Maria non præſtat Sanctæ Eliſabeth perfunctorie, ſed perſeveranter hæc officia caritatis: quandoquidem tres integros menſes manet apud illam; cum plerumque Fideles immorentur in primis amoris officiis, & ubi perſeverandum eſt, tædio afficiantur. Maria igitur illos confundit per caritatem, quam exercet erga Sanctam Eliſabeth, eiſque præbet exemplum, quod zelum ipſorum poteſt excitare. *Ex Specimine Panegyricorum tom. 2.*

VII. Si aſſumantur pro textu verba illa: *Ut audivit Salutationem Mariæ Eliſabeth, exultavit infans in utero ejus.* (*Luc.* 1.)

Primo Oſtendi poteſt, Viſitationem, quam Deus facit Sancto Joanni, docere nos, qua bonitate nos prævenit, ac viſitat ſua, & media quibus ad peccatorem convertendum utitur.

2. Miraculoſa Sancti Joannis lætitia coram Jeſu Chriſto exultantis, nos docet, quænam ſint operationes gratiæ in Corde, & quomodo peccator eſſe debeat fidelis, ut cum illa converſioni ſuæ cooperetur. *Ibidem.*

VIII. Æquiſſima etiam eſſe poteſt ſermonis partitio oſtendere.

Primo Mariam ſe dare Sanctæ Eliſabeth 1. per naturalem communicationem ſibi inhærentem per vinculum Sanguinis, & naturæ. 2. per communicationem moralem, quæ conſiſtit in conformitate ſpiritus, & ſenſuum, quæ amicis ſuadet amicos in partem vocare ſuorum bonorum. 3. per communicationem Spiritualem, ut eam participem efficiat bonorum magnorum, quæ a Deo receperat.

Secundo, Mariam dare Filium ſuum Sancto Joanni, ut liberet eum de Sathanæ captivitate, ut ſuper illum effundat unctionem gratiæ, eumque ſuum conſtituat Præcurſorem, & maximum Prophetarum. *Ibid.*

IX. Colligendo varias hujus Myſterii circumſtantias conſiderare poſſumus.

Primo, greſſus Mariæ inviſentis Zachariam, & Eliſabeth, qui nobis naturaliter repræſentant greſſus Dei venientis ad nos per gratiam ſuam, & nos viſitantis: nam 1. Jeſus Chriſtus per Mariæ Miniſterium Sanctificat peccatorem in perſona Joannis Baptiſtæ. En quid facit pro nobis, liberat nos de infelici peccati ſtatu per gratiam quam nobis tribuit; & hæc quodammodo eſt prima Viſitatio Jeſu Chriſti in corde. 2. Jeſus Chriſtus per Mariæ Miniſterium perficit duas animas juſtas Zachariam, & Eliſabeth; ita Jeſus Chriſtus poſtquam peccatorem per priorem Viſitationem diſſolvit, facit ut in Virtute proficiat, & perficit, quæ eſt veluti ſecunda Viſitatio.

Secundo, ratio qua Zacharias, & Eliſabeth Mariam recipiunt domi ſuæ, nobis oſtendit, qua ratione recipere debeamus Dei Viſitationes. Joannes Baptiſta, exultat, Eliſabeth loquitur, Zacharias tacet, & loquitur: ſimiliter, ut cum fructu recipiamus Domini Viſitationes debemus 1. Magnam concipere lætitiam, quoniam adfert nobis gratiam, quæ eſt bonum ſupremum, & quæ venit ad nos illuminandos. Quomodo Eliſabeth, debemus loqui, noſmet effundentes in preces, & laudes, & gratiarum actiones: quomodo Zacharias, debemus tacere, & loqui admirantes in ſilentio bonitatem Domini; ſilentium hoc non infringentes, niſi communicaturi cum aliis mirabilia quæ operatur in nobis. *Elogia Hiſtorica totius anni tomo ſecundo.*

Mariæ Viſitatio eſt perfectum exemplar, quod nobis proponit Eccleſia in omnibus Viſitationibus noſtris. Ergo oſtendere opus eſt.

1. Mariam Viſitantem Cognatam ſuam Sanctam Eliſabeth, actam fuiſſe ſola ratione caritatis; 1. Caritatis ſubjectæ nutibus Dei, quem conſulere opus eſt ad exemplum Mariæ, quæ non conſiderat Sanguinis propinquitatem, ſed aures præbet afflatibus gratiæ, & integrum Myſterii complementum; ſimiliter nulla viſitatio obeunda eſt fortuito, aut ex libidine, ſed ut Domino obſequamur, eique placeamus. 2. Caritatis, quæ ſecretum amat, & ſolitudinem, & quæ proximo ſe non communicat, niſi ut eum vocet in partem gratiarum, quæ privatim collectæ fuerunt; ſicut Maria, quæ ſe non communicat niſi poſtquam in ſecreto clauſa fuit cum Deo ſuo, & quæ dona impertit de ſua abundantia.

2. Oſtendendum eſt fructum hujus Viſitationis fuiſſe caritatem: 1. per Sanctos ſermones, & colloquia, quæ habuit Maria cum Cognata ſua, quorum objectum fere fuit Incarnationis Myſterium: 2. per exempla Virtutis & Sanctitatis, quæ præbuit illi toto eo tempore, quo apud illam commorata eſt: 3. per optima officia, quæ illi præſtitit, & univerſæ domui illius. Ita piis colloquiis, ſermonibus ſanctis, & officiis, quorum principium eſt caritas, debemus incipere Viſitationes noſtras, & non alium inde fructum percipere niſi caritatem. *Auctor ſermonum in omnia argumenta Ethica Chriſtiana tomo ſecundo Myſteriorum.*

PARAGRAPHUS ALTER.

Fontes, unde peti poſſunt hæ ſermonum Partitiones, & Auctores, qui de hoc tractant Argumento.

Sanctus Ambroſius in Evangelium Sancti Lucæ præ ceteris Patribus fuſius, & data opera de hoc agit Myſterio.

Sanctus Chryſoſtomus ſermonem habet apud Metaphraſtem menſe Julio; ubi ſermo tantum habetur de Sancto Joanne in utero Matris.

Venerabilis Beda *tom. 7. homil. Æſtival. de Sanctis* hom. 1. de hoc feſto, agit de iis, quæ in Beatæ Virginis Viſitatione acciderunt; & in hom. 1. percurrit hujus diei Evangelium, & Canticum Virginis, quod Commentariis illuſtrat.

Cardinalis Petrus Damiani ſerm. 1. & 2. de Nativ. S. Joannis, loquitur etiam de Sanctæ Virginis Viſitatione.

Sanctus Bernardus *ſerm. de privilegiis Joann. Baptiſt.* ſimiliter loquitur de hac Viſitatione.

Auctores veteres qui Commentaria ediderunt in Sancti Lucæ Evangelium, velut Euthymius, Theophilactus, aliique.

Sanctus Bernardinus Senenſis ſermonem habet myſticum de hoc die feſto.

Hugo de Sancto Victore *in allegor. in Lucam*, fuſius laudat Canticum Sanctæ Virginis.

Dionyſius Carthuſianus duos habet ſermones in hujus diei Evangelium.

Sanctus Thomas Villanovanus in diei hujus ſermone ad examen vocat omnes partes hujus Myſterii, & præſertim loquitur de Cantico Sanctæ Virginis.

Caniſius l. 4. de Deipara a cap. 3. ad 8.

Granatenſis in Memoriali cap. 4. loquitur de Viſitatione Mariæ relate ad tres perſonas, quæ partem habuere in hoc Myſterio; idemque tres habet ſermones in hunc feſtum diem.

Pater a Ponte, parte ſecunda meditationum de fidei Myſteriis meditatione undecima tractat de iis, quæ ad hoc Myſterium pertinent, & in ſequenti medit. explicat ſingula verba Cantici Beatæ Virginis.

Pater Craſſet libro cui titulus: *Devotio ad Mariam Virginem* parte 2. tract. 5. cap. 3. oſtendit, quomodo Sancta Virgo in honore habita fuerit a Sancta Eliſabeth.

Pater de Argentano Capucinus collat. 16. de Magnalibus Virginis, Myſterium hoc, omneſque illius partes tractat; & in articulo ſecundo ejuſd. collat. explicat ſingulos verſiculos *Magnificat*.

Pater Alvares de Paz in tomo 3. meditationem habet hujus argumenti.

Pater Novet in medit. de Vita Jeſu in Sanctis ſuis, medit. pro ſecunda die Julii.

Pater Haineuve, in tomo 3. meditationum ſuarum; & omnes qui meditationes edidere in Myſteria Jeſu, & Mariæ.

Biroat in Myſteria Beatæ Virginis.

Texier in Myſteria Beatæ Virginis.

Abbas de Monmorel homiliam habet, & ſermonem hujus argumenti in Myſteriis Beatæ Virg.

In Elogiis Hiſtoricis tom. 2.

In Auctore ſermonum in omnia argumenta tomo 2. Myſteriorum.

In ſpeciminibus Orationum Panegiricarum tres inveniuntur deinceps hujus argumenti ſermones.

P. le Jeune tomo 4. ſermonum.

Abbas de Jarry in ſermonibus.

Carthagena *homil. de Beata Virgine.*

Theophilus Renaut *in Dipticis Mariani.*

Labatha, Lohoner) Titulo. *Maria.*

PARAGRAPHUS III.

Loci, exempla, & applicationes ſcripturæ ad hoc argumentum.

Surge, propera, amica mea, & veni. Cantic. 2.

Quam pulcri ſunt greſſus tui, Filia Principis. Cantic. 7.

Veni, Domine, & noli tardare, viſita nos in Salutari tuo. Pſalm. 115.

Non te pigeat viſitare infirmum. Eccleſ. 7.

Quid eſt homo, quod memor es ejus. Aut filius hominis quoniam viſitas eum? Pſalm. 8.

Exurgens Maria, abiit in Montana, cum feſtinatione, & introivit in Domum Zachariæ, & ſalutavit Eliſabeth. Luc. 1.

Unde hoc mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me? Ibidem.

Ut audivit ſalutationem Mariæ Eliſabeth, exultavit infans in utero ejus, & repleta eſt Spiritu ſancto. Ibidem.

Ut facta eſt vox Salutationis tuæ in auribus meis, exultavit infans in gaudio, in utero Meo. Ibidem.

Magnificat anima mea Dominum, & exultavit Spiritus meus in Deo Salutari meo. Ibidem.

Quomodo S. Eliſabeth repleta fuerit Spiritu S.

Repleta eſt Spiritu ſancto. Luc. 1. Quænam ergo, inquies, ea eſt prærogativa, qua Sancti Joannis Parentes prædìti fuerunt; ſi enim *erant juſti ambo ante Deum, incedentes in omnibus mandatis, & juſtificationibus Domini ſine querela*, erant jam Spiritu ſancto repleti. Verum eſt Sanctam Eliſabeth poſſediſſe jam Spiritum ſanctum per gratiam Sanctificantem, & per habitualem caritatem; ſed longe poſſedit illum perfectiori modo per donorum ſuorum plenitudinem, per fidem majorem, & magis illuminatam, per cognitionem magis diſtinctam Salvatoris; ad acceſſum illius ſenſit ſe magis illius amore, eique ſerviendi deſiderio inflammari per acriorem impreſſionem luminis, & amoris, quem peperit in corde illius præſentia Dei, qui dignabatur illam ſuis viſitationibus; per conſtans conſilium ea tantum faciendi, quæ ipſi magis accepta eſſe cognoſceret; per metum obſequentiorem, ac ferventiorem pietatem; per incrementum pacis, & gaudii, quod ſeſe effudit in omnes animæ ſuæ facultates; denique per fidelem beatamque perſeverantiam in Virtute; hæc enim totidem ſunt dona Spiritus ſancti, quibus Eliſabeth, & Zacharias repleti fuerunt: *Repleta eſt Spiritu ſancto*. Eorum igitur exemplo, nullum perfectioni veſtræ limitem conſtituere debetis, & per fidelem cooperationem veſtram gratiam gratia promereri debetis. In Virtute non progredi, retrocedere eſt. Cum Pater Cæleſtis ait, ſe velle veſtrum exemplum eſſe, & imperat, ut ſitis perfecti ſicut ipſe eſt, vult in ſtatu veſtro voſmet contineri, & de imperfecta plenitudine Spiritus Dei tranſire ad plenitudinem perfectiorem.

Privilegiũ Joannis Baptiſtæ præ Jeremia in ſanctificatione ſua in utero Matris ſuæ.

Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccatum Mundi. Joann. 1. Joannes nondum loquendi facultatem fuerat adeptus, & tamen prophetica exultatione ſenſus ſuos exprimit, perinde ac clamaret: *Ecce Agnus Dei*. Fungitur Præcurſoris, ac Prophetæ munere, antequam naſcatur, quia illum prævenit gratia. *Novit Chriſtum ab infantia, immo in utero Matris novit, & eum ſalutavit*, Sanctus Chryſoſtomus inquit. Etenim, Sanctus Cyrillus inquit, Jeſus Chriſtus ſignificavit illi, ſe Deum eſſe ſuum, & Salvatorem: Etenim Dei unius eſt inſpirare Prophetas, eoſque replere Spiritu ſuo. Legimus quidem Jeremiam in Matris utero Sanctificatum fuiſſe: ſed illum ibi prophetaſſe non legimus. Inaudita hæc gratia uni reſervabatur filio Eliſabeth, qui cum nondum poſſet corporeis oculis intueri, oculis mentis Dominum ſuum cognovit. *Erat quidem Jeremias Sanctificatus in utero: ſolum Joannes in utero exiſtens exultavit gaudio, & corporeis oculis nihil videns, ſpiritu Dominum cognovit. (Homil. 2. in Joannem S. Cyrillus Jeroſolymitanus Catech.* 3.) Ratio igitur, & libertas in anteceſſum conceſſæ fuerunt Sancto Joanni Baptiſtæ, ideoque non potuit permanere ſine actione coram Deo, a quo beneficiis cumulabatur. Hinc quidem labes originalis deleta, inde vero gratuita ejus electio, Jeſu Chriſti Magnificentia, qua ad Præcurſoris dignitatem elevabatur, & cumulabatur gratiis exquiſitiſſimis eo tempore, quo minime ſperabantur, & deſtinabatur ad glorioſiſſimum miniſterium, effecerunt ut carceris ſui tenebras ſuperaret, & motu corporis ſui exclamaret, & cognoſcendum præberet Benefactorem ſuum, atque Liberatorem. *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata Mundi.*

Joannes Baptiſta laudat Jeſum Chriſtum exultatione ſua.

Omnia oſſa mea dicent, Domine, quis ſimilis tibi? Pſalm. 34. Quidquid ſumus, obſequium præſtare debemus Domino; Spiritus, memoria, cor, voluntas, omnes corporis ſenſus debent illius enarrare mirabilia: *Omnia oſſa mea dicent: Domine, quis ſimilis tibi?* Sed ecce Sanctus, qui ſuperat zelum, & amorem Prophetæ! Oſſa ejus nondum obduruerunt, brachia, & pedes nondum formata ſunt, & lingua ejus adhuc eſt captiva; ne balbutire quidem poteſt, & nihilominus Sanctus hic Præcurſor Deum vehementius exaltat quam David, quoniam publicat illius Magnitudinem totius corporis ſui exultatione. *Omnia oſſa mea dicent, Domine, quis ſimilis tibi?* Parvulus iſte præcurſor impatiens fruendi Deo ſuo, præcedit illum, eum Meſſiam prædicaturus, & eo quo poterat modo loquitur: *Salutabat Salvatorem motu, quo poterat, & in occurſum Domini præcurſor impiger erumpere geſtiebat. (Guerricus Abbas in Natal. Joann. ſerm.* 1.) Hoc ipſum faciendum eſt vobis omnibus, quos viſitat Deus per gratiarum ſuarum communicationem. Procul igitur a vobis abſit hic torpor, & ſopor iſte lethargicus: ubicumque eſt Spiritus Dei, operatur, agit, movet, excitat. Licet eſſet in animabus æque gravibus ac currus ille, de quo loquitur Ezechiel, eas attollit, quia Spiritus Dei eſt vitæ Spiritus. Illum ſentiunt Zacharias, & Eliſabeth, & clamant: *& unde hoc mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me?* Sentit illum Joannes Baptiſta, & clamat: *Domine, quis ſimilis tibi?*

PARAGRAPHUS IV.

Loci, & Sententiæ Sanctorum Patrum hujus argumenti.

Contuendum eſt, quia ſuperior venit ad inferiorem, ut inferior adjuvetur, Maria ad Eliſabeth, Chriſtus ad Joannem. Sanctus Ambroſius in Evangel. Lucæ.

Simul autem ut audivit ſalutationem Mariæ Eliſabeth, exultavit infans in utero ejus, & repleta eſt Spiritu ſancto; vide diſtinctionem, ſingulorumque verborum proprietatem: Vocem prior, Eliſabeth audivit, ſed Joannes prior gratiam ſenſit; illa naturæ ordine audivit, iſte audivit ratione Myſterii. Idem, ibidem.

Et unde hoc mihi? hoc eſt, quo tantum bonum mihi accidit ut Mater Domini mei veniat ad me? Miraculum ſentio, cognoſco Myſterium, Mater Domini, verbo feta, Deo plena eſt. Idem ibidem.

Manſit autem Maria cum illa quaſi tribus menſibus ... non enim ſola familiaritatis cauſſa eſt, quod diu manſit, ſed etiam tanti vatis profectus. Idem ibidem.

Quæ venerat propter officia, inhabitat officioſa. Idem ibid.

Non quaſi incredula de Oraculo, nec quaſi incerta de Nuntio, nec quaſi dubitans de Exemplo; ſed quaſi læta pro voto, religioſa pro officio, feſtina pro gaudio, in Montana perrexit. Idem.

Eliſabeth non hoc ſui meriti, ſed muneris fatetur eſſe divini. (nempe quod a Maria viſitetur). Idem ibidem.

Vide humilitatem: quæ Dei Mater eligitur, nullam ſibi prærogativam tantæ gloriæ vindicavit. Idem ibidem.

In Montana perrexit. Hoc eſt iter eorum, qui Deo pleni ſunt, ad ſuperna cum feſtinatione aſcendere, ima deſerere, terreſtria ſpernere, cæleſtia ambire. Idem ibidem.

Neſcit tarda molimina Spiritus ſancti gratia. Idem ibidem.

Ad introitum Mariæ exultavit infans: audiebat enim Verbum Domini per os Virginis perſonantis, & de utero Matris in occurſum ejus geſtiebat erumpere. Sanctus Hieronymus Epiſt. ad Lætam.

Merito Joannes in utero exultat, qui originis ſuæ libertatem ante noſſe, quam naſci meruit; ſentire quam vivere. Sanctus Chryſolog. ſerm. 97.

Nondum naſcitur, & ſaltibus loquitur, nondum paritur, & properat (Joannes) *præcurrere.* Idem.

Per iter devium, & abrupta montium veniens Maria; ut deferret amicis actualis vitæ laborioſum officium, Zachariæ ingreditur domum. Sanctus Ildephonſus ſerm. 5. de Aſſumptione Virginis.

Nondum natus Joannes prophetica exultatione commotus eſt, quaſi etiam intra Matris Viſcera jam exclamaret: Ecce Agnus Dei. Sanctus Leo ſermon. 4. in Epiphan.

Illud certum eſt, quod non parum contulit puero naſcituro intemeratæ Virginis conſortium. S. Bernardus ſerm. de Privileg. Joannis Baptiſtæ.

Venit propinqua ad proximam, junior ad ſeniorem. Non ſolum venit, ſed etiam prior ſalutavit; decet enim, ut quanto caſtior Virgo, tanto humilior ſit. Sanctus Ambroſius in Evangel. Lucæ.

PARAGRAPHUS V.

Quid hauriri poteſt ex Theologiæ penu ad hoc argumentum.

Difficile eſt aſſerere de cujus feſtivitate agatur in hoc Myſterio.

Si omnia ſpectentur miracula, quæ in hoc accidunt Myſterio, arduum eſt ſtatuere, cujus feſtivitas celebretur Filii ne Dei, an Sanctæ Virginis; Sanctæ ne Eliſabeth, an Sancti Joannis Baptiſtæ, quandoquidem quatuor iſtæ perſonæ ad hanc ſollemnitatem concurrunt. Feſtivitas eſt Filii Dei; hæc enim prima illius manifeſtatio, prima operatio gratiæ ſuæ extra Sanctam Matrem ſuam. Feſtivitas eſt Sanctæ Virginis, hac enim die cognoſcitur, & honoratur, tamquam Dei Mater. Feſtivitas eſt Sanctæ Eliſabeth; dies enim eſt, qua recipit plenitudinem Spiritus ſancti, Prophetiæ donum, ſupernaturalium Myſteriorum cognitionem, eamque publice profitetur. Dicere quoque poſſumus, hanc eſſe feſtivitatem Sancti Joannis Baptiſtæ; quia hic dies eſt, quo incipit Sanctus eſſe, quo ab originali peccato liberatur, quo in anteceſſum recipit uſum rationis, quo fit Propheta, & pluſquam propheta, & incipit officio fungi Præcurſoris Meſſiæ, quia illum agnoſcit, adorat, & Matri ſuæ tradit cognoſcendum. Eccleſia abſtulit hanc dubitationem, & difficultatem, quæ joboriri potuiſſet cum voluerit Sanctam hanc feſtinationem, qua properavit Maria Sanctificare Cognatam ſuam Eliſabeth cum univerſa ejus familia, ferens ad illam ſuæ Sanctitatis auctorem, paullo poſtquam in utero ſuo corpus acceperat, voluit inquam ut iter, quod illa ſuſcepit, & viſitatio, quam Cognatæ ſuæ propter hanc præclariſſimam cauſſam præſtitit, Viſitatio Sanctæ Virginis appellaretur, & ſub hoc titulo inſtitueretur. Urbanus Papa VI. hanc inſtituit feſtivitatem anno 1385. & Bonifacius IX. illius Succeſſor paucis poſt annis illam confirmavit, & promulgavit per occaſionem ſæviſſimi ſchiſmatis quod cum Eccleſiam annos quinquahinta perturbaſſet, feliciter extinctum fuit hac devotione erga Sanctam Virginem.

In hoc Myſterio duæ ſunt Viſitationes, altera quidẽ Mariæ ad Eliſabeth, altera vero Jeſu Chriſti ad Joannem Baptiſtam.

Animadvertendum eſt tamen duas celebrari viſitationes, ſub hoc Viſitationis titulo, altera quidem Sanctæ Virginis ad Eliſabeth; alteram vero Jeſu Chriſti ad Sanctum Joannem, duarum perſonarum dignitate præſtantium ad duas inferiores; cum hoc tamen diſcrimine, quod Mariæ Viſitatio ſenſibilis fuit, illa vero Jeſu Chriſti ſecreta, & abſcondita; quod repræſentat, ut ajunt Myſtici quidam Theologi, duplicem Viſitationis ſpeciem, qua utitur Deus erga animas; altera enim fit per vias inviſibiles, atque interiores, cognitas illis tantum a quibus recipiuntur; altera vero per ſigna exteriora, quæ ſub ſenſibus cadunt. Species hæc nobis repræſentatur per Virginis Viſitationem, quæ ſub ſenſibus incidit; quoniam locuta eſt, Cognatam ſalutavit, illam ſua præſentia dignata eſt, tres menſes apud illam permanſit, & plura habuit colloquia cum illa. Ratio altera nobis ſignificatur per Viſitationem Jeſu Chriſti, quæ nec viſibilis fuit, nec ſenſibilis, niſi Sancto Joanni eam recipienti. Verum cum iſtic minime agatur de hac duplici Viſitationum ſpecie, quæ ad gratiam pertinent, ſed ſolum de Myſterio Viſitationis Mariæ, in quo Dei Viſitationes non niſi indirecte per alluſionem locum habere poſſunt, non eſt hic locus diſſerendi de illis.

Viſitatio Mariæ ad Eliſabeth non eſt ſimplex actus Urbanitatis, ſed zeli, & caritatis.

Viſitatio Mariæ non eſt inſpicienda, tamquam officium urbanitatis præſtitum Sanctæ Eliſabeth; quod inter homines eſſet ſimplex Viſitatio, in Maria Myſterium eſt; & quod officium, urbanitas, amoris teſtificatio in Mundi commercio haberetur, in illa eſt actus puriſſimæ, altiſſimæque caritatis; & zelus ardens, qui illam urget, ut proximo inſigne ſpirituale ſimul, ac temporale præſtet officium. Qualitas Deiparæ qua nuper aucta eſt, in Verbi Incarnatione, quam Spiritus ſanctus operatus eſt, inſpirat illi hunc ſenſum zeli, & beneficæ caritatis ſe ſe extrinſecus communicans; cum enim hactenus in receſſu, atque ſolitudine vixiſſet, per hanc Viſitationem incipit Cognatæ ſuæ beneficia conferre, quibus cælitus locupletata eſt, cooperans juſtificationi peccatoris, & Sanctæ ædificationi totius familiæ Zachariæ.

Primũ miraculũ quod Filius Dei operatus eſt in gratia æque ac in natura, per Mariæ interceſſionẽ operatus eſt.

Quemadmodum ad Mariæ preces Mundi Salvator operatus eſt primum omnium miraculorum in natura, cum aquam convertit in vinum, ita dicere quoque poſſumus ad preces Matris ſuæ, quarum non meminit Evangelium, ſaltem per Matris ſuæ præſentiam operatum fuiſſe primum miraculum ſuum in gratia erga peccatorem, juſtificans parvulum Joannem Baptiſtam; ita ut ſi Verbum Dei, quod Maria gerebat in utero, cauſſa fuit præcipua hujus Sanctificationis, ipſa fuerit tamquam inſtrumentum, quo uti voluit, ut nos doceret per interceſſionem Mariæ a nobis expectandas, obtinendaſque gratias omnes, quas nobis facere decrevit; quibus adjicere poſſumus, quemadmodum in Sacramentis utitur Deus hominum voce, qui illius Miniſtri ſunt, & elevat verba eorum ad productionem gratiæ, quam operantur, ſecundum plurimorum Theologorum ſententiam; ſimili ratione cur dici non poſſet, verba, quæ protulit Virgo ſalutans Sanctam Eliſabeth, miraculoſe elevata fuiſſe ad cooperandam productionem gratiæ, & Sanctitatis in corde Sancti Joannis, eodem tempore, quo in Matris auribus perſonuere?

Cauſſa propter quam Maria egreſſa eſt de ſolitudine ſua ut viſitaret Sanctã Eliſabeth, fuit amor ſupernaturalis erga Cognatam.

Exiſtimandum non eſt, Sanctam Virginem egreſſam fuiſſe de ſolitudine ſua propter aliquam de divinis Oraculis dubitationem, neque propterea quod diffideret de eo, quod ſibi nuntiatum fuit ab Angelo, neque ut certior fieret exempli, quod ſibi propoſitum fuerat graviditatis Eliſabeth Cognatæ ſuæ, quod hæretici nonnulli aſſerere non dubitaverunt. Neque animi reficiendi cauſſa hoc illa iter ſuſcepit; etenim ſemper in deliciis habuit ſolitudinem ſuam. Neque putetis illam ſolum naturali amore propinquorum ſuorum ductam, Viſitationem hanc obiiſſe; oſtendit enim palam ſe nullo ſuorum amore teneri, cum paterna domo egreſſa eſt, ut uni Deo viveret, ac deſerviret in Templo. Igitur amor ſupernaturalis in Cognatæ ſuæ Sanctitate fundatus illam perduxit, & etiam amor communicativus, qui fecit, ut ſtatim ac Deus illam ſuis donis repleverit, ipſa in eorum partem arceſſeret Cognatam ſuam, quæ ad illa recipienda erat diſpoſita.

In Viſitationis Myſterio potiſſimum elucet Sanctæ Virginis humilitas.

Liquet humilitatem in omnibus beatæ Virginis actionibus illuxiſſe; ſed verum nihilominus eſt ipſam in hoc potiſſimum Myſterio innotuiſſe, idque triplici ex cauſſa. 1. In Incarnatione illa quidem ſe ancillam profeſſa eſt: *Ecce Ancilla Domini*; ſed cujus? Dei videlicet immediate; Sed in Myſterio Viſitationis non ſolum ſe vocat, ſed actu facit ancillam creaturæ, quæ toto Cælo inferior ſe eſt. 2. Se humiliat, ac demittit, tunc temporis, quo merito ſe ſe attollere potuiſſet: obedit tunc cum ſibi confertur jus ſupremum creaturis omnibus imperandi. 3. Humilitas eo major, & admirabilior eſt, quo glorioſior eſt ſtatus illam exercentis. Sed Maria nunquam fuit in ſtatu nobiliori, quia, ut Sanctus Ambroſius ait, tunc erat *Virgo Verbo feta, Deo plena*. Ita dubitandum non eſt dicere illam in Cælo, quamvis gloria coronata ſit, & ſedeat ad dexteram Filii, eas non habere prærogativas, quas habuit, cum profecta eſt, ut Cognatæ ſuæ opem, operamque præſtaret: nam præter relationem Matris Dei, quæ fundamentum eſt totius Magnitudinis ſuæ, in hoc ſtatu conſideratur, tamquam una eademque perſona cum Filio ſub homine-Deo. In Cælo amicta eſt Sole, ſed tunc intra ſe Solem capiebat. Hæc igitur Virgo Deum ferens alvo, ancillæ munere fungitur, ut cum Filio ſuo dicere poſſit: *non veni miniſtrari, ſed miniſtrare.*

Comparatio eorum, quæ in hoc Myſterio acciderunt cum iis, quæ in Incarnatione contigerunt.

Si hoc Myſterium cum Incarnatione comparetur, dicere poſſumus quæcumque ſecreto acciderunt in hoc in gratiam Beatæ Virginis, a Sancta Eliſabeth in Viſitatione publicari, & quidquid videtur ad nihilum redigere in altera divinas omnes perfectiones, hoc a Virgine in Cantico ſuo celebrari. In Incarnatione petit Angelus Virginis aſſenſum: In Viſitatione Sancta Eliſabeth eam laudat, quod aſſenſum præſtiterit, ideoque Beatam prædicat: *Beata, quæ credidiſti.* In Incarnatione Angelus Virgini nuntiat illam futuram eſſe Filii Dei Matrem; In Viſitatione Sancta Eliſabeth illam hoc Nomine ſalutat, eique præſtat obſequia: *Unde hoc mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me? (Luc.* 1.) In Incarnatione Angelus facit encomium Filii, & Matris, & in Viſitatione Sancta Eliſabeth illud annuntiat, & celebrat: *Benedicta tu inter Mulieres, & benedictus fructus Ventris tui. (Ibidem.)*

Sanctificatio Sancti Joannis ſolum eſt miraculũ quod narret Evãgelium Sanctæ Virginis.

Nunquam ante hanc diem uſus fuerat Deus aliqua perſona tamquam Organo, ut gratiam produceret, & peccatorem ſanctificaret; ſed in hoc Myſterio Verbum Virginis Organum eſt Spiritus ſancti, ut afferat gaudium, lumen, & gratiam in animam pueri, & ut ex eo faciat Principem Prædeſtinatorum non ſine inſigni Miraculo, quod unum in tota Vita operata eſt. *Ut facta eſt vox Salutationis tuæ in auribus meis, exultavit in gaudio infans in utero meo.* Hoc eſt eximium Sanctæ Virginis Opus, quoniam hoc unum eſt Miraculum illud, quod nobis narrat ab ipſa factum, Scriptura; dignum profecto Miraculum illa, quæ in caſtis viſceribus ſuis gratiæ fontem geſtabat.

Maria per Viſitationẽ ſuam obire cœpit munus Mediatricis Deum inter, & homines.

Statim ac Maria locuta eſt, Joannes Baptiſta ſanctificatus eſt: Ex peccatore repente Sanctum fecit. Verba Virginis fuerunt quodammodo Sacramentalia; habuerunt vim Baptiſmi, ut originale peccatum delerent, & ſanctificarent puerum adhuc in utero Matris latentem. Voluit Jeſus Chriſtus Mariam eſſe Inſtrumentum, & ut ita dicam, coadjutricem primæ Sanctificationis, quam in Mundum veniens operatus eſt. Ex eo tempore functa eſt Mediatricis officio, quod deinceps tanta quidem cum gloria ſua, noſtra vero exercuit utilitate. Filius ejus nobis connotare voluit, ipſam aliquando ſaluti noſtræ cooperaturam eſſe, ob eam partem, quam erat habitura in opere noſtræ redemptionis, & per poteſtatem procurandi gratias illis, qui ad ipſam confugerent.

Maria acceptam Deo refert Magnitudinem ſuam, & laudes, quæ ſibi deferuntur.

Satis non fuit Mariæ ſeſe humiliare coram Deo, & Angelis, niſi coram hominibus etiam humiliaret ſe ſe. Procul recedit a Nazareth, ubi Omnipotens fecit potentiam in brachio ſuo, ut in illa operaretur Magna. Abiit in Montana Judææ. Eliſabeth in impetu gaudii ſui vix Mariam ſenſit adeſſe, cum illam Dei Matrem appellat, & Maria nihili ſui infirmitatem, & humilitatem profeſſa, Domini ſe vocat ancillam. Verum cum hæc Viſitatio vocari poſſit revelatio Divinitatis Verbi Incarnati, & revelatio Maternitatis Mariæ: Maria Deo refert acceptam gloriam laudum omnium ſibi debitarum, ſe humiliat, ac eo uſque deſcendit, ut abjectiſſima quælibet Cognatæ ſuæ præſtat officia. Quantum eſt Magnitudinis in humilitate, cum quæ Deo uni inferior eſt, ſuperior eſt omnibus creaturis! Quantum generoſitatis eſt in anima quæ ſuæ oblita Magnitudinis eo uſque per humilitatem deſcendit, ut ad ſummum dignitatis faſtigium mereatur attolli!

Sancta Virgo, & Sancta Eliſabeth ſũt utraque repletæ Spiritu S. ut teſtatur Evangelium ſed lõge aliter.

Quamvis Maria jam repleta fuiſſet de Spiritu Sancto, ubi primum ab Angelo ſalutata fuit, & Eliſabeth eodem fuerit Spiritu ſancto repleta, ubi ſalutata fuit ab Angelorum Regina, *Repleta eſt Spiritu ſancto Eliſabeth*; non ideo tamen duæ Matres iſtæ æque Sanctæ fuerunt. Verum eſt modum, quo loquitur Scriptura, ſimilem eſſe; ſed ſenſus longiſſime differt. Primo enim Sancta Virgo non ſolum repleta fuit gratia, ſed perſona eadem Spiritus ſancti. 2. Quia huic datus fuit tamquam Sponſæ Sponſus, cum illa fecunda facta eſt per divinam operationem illius. 3. Quia illi datus fuit ut ſemper permaneret cum illa, quin ab illa unquam recederet. Sed cum dicitur Sancta Eliſabeth repleta Spiritu ſancto, intelligendum eſt de donis, & gratiis Spiritus ſancti, cum ſanctior, atque illuminatior fuerit effecta per Sanctæ Virginis præſentiam.

Ex tribus perſonis, quæ interveniunt in hoc Myſterio, docemur quomodo recipere debeamus gratias & Cæli Viſitationes.

Tres memorantur Perſonæ in Myſterio Viſitationis Mariæ, quæ illam æque recipiunt, ac Viſitationem Filii Dei, qui in illius utero continetur; videlicet Joannes Baptiſta, Eliſabeth, & Zacharias: ſed quibus cum diſpoſitionibus? Joannes Baptiſta exultat gaudio, Eliſabeth loquitur, Zacharias tacet; Hinc mirum in modum docemur, quid nobis faciendum ſit, ut cum fructu recipiamus gratias, & Viſitationes Domini, quas nobis beata Virgo procurat. Illas recipere debemus cum gaudio tamquam ſigna, & pignora divinæ erga nos bonitatis: debemus gratum animum teſtari per actiones gratiarum, & demum illas occulere, & non niſi ad proximi ædificationem proferre.

PARAGRAPHUS VI.

Delecti ex Aſceticis, nuperiſque Concionatoribus loci hujus argumenti.

Sanctæ Virginis feſtinatio Sanctã

Liquido conſtat hoc in loco non agi de Viſitatione meræ urbanitatis, & officii: Non ita feſtinat, qui ſe confert

Eliſabeth Cognatam ſuã viſitantis effectus eſt gratiæ, non ſimplex urbanitatis Officium.

fert ad ea obeunda munera, quibus tenetur legibus tantum conſuetudinis, & officii. Magna hæc Virginis feſtinatio ſublimius habet principium. Effectus eſt gratiæ, qua plena eſt, & Sancta violentia Spiritus ſancti, lento gradu incedere neſcii. *Neſcit tarda molimina Spiritus ſancti gratia*. Geſtat in utero ſuo auctorem Vitæ, & propero gradu ſe confert ad ſuſcitandum puerum, qui illam amiſit antequam naſceretur. Feſtinat liberatura captivum innocuum, & juſtum factura puerum, qui neſcit adhuc, quid ſit peccare. Feſtinat Prophetam conſecratura, qui non niſi per os alienum ſua promere poteſt oracula. Feſtinat ut admoveat Verbum voci, & Solem ſyderi, quod præcedere debet Nativitatem ſuam, & adventum illius annuntiare. Feſtina igitur, arca Dei, feſtina ingredi in domum hanc benedictionis, ut ejicias inde anguem infernalem, qui jam infecit veneno ſuo parvulum Joannem Baptiſtam; feſtina pacem allatura cum illo, qui vocari non vult Deus iræ, & ultionis; feſtina latura legem gratiæ, & datura principium Evangelio; propera adimpletura primum Myſterium Vitæ abſconditæ Jeſu Chriſti, & operatura primum hujus Incarnati Verbi Miraculum. *Auctor recens*.

Humilitas Mariæ prima Virtus eſt, quã Maria præ ſe fert in ſua Viſitatione.

Primum illud, quod in hac Mariæ Viſitatione conſidero, eſt humilitas illa profunda, quæ oculos claudens omnibus conſiderationibus, quæ illam morari poſſent, efficit, ut prævertat Eliſabeth, eamque feſtinanter per Montium juga conveniat: *Abiit in Montana cum feſtinatione*. Ne expectetis, Fideles, ut ineffabilis Magnitudo dignitatis, ad quam evehitur, efficiat, ut ad illius nitorem, ac decus ſervandum aliquam ſibi præcautionem proponat, & reformidet objicere Dei Matrem laboribus, & impedimentis itineris ardui, & difficilis; inanes, futileſque colores, quos prudentia carnis prætexit ſuam diſſimulatura ambitionem; nunquam aditum inveniſtis in animam Mariæ: Homines ſæculi, inter vos de honoribus, & præeminentia certate: contendite in oculis hominum apparere eo in ſtatu, qui veſtram palpat ambitionem, & voſmet in Magnitudinis veſtræ fulgore continentes, conamini ejus ideam amplificare in animis populorum. Hujuſmodi inſana ſunt Mundi placita; Maria vero propter longe diſſimiles cauſſas operatur. Rationes, quæ illam remorari debere videbantur, diſcedere cogunt, quin præſtoletur ſibi deferri obſequia Deiparæ debita, in hac ipſa qualitate maturat Cognatam inviſere; & Domini Mater prævertit Matrem Sancti Joannis illam viſitatura in eodem Spiritu quo Jeſus Chriſtus aliquando præveniet Sanctum Joannem ab illo baptizandus. Officioſa ejus caritas augebit ardorem zeli ſui: iter corripit ſine mora, progreditur ſine requie, ingreditur domum Eliſabeth, illam pari affectu, ac humilitate ſalutat, & Matrem, filiumque gaudio replet, atque admiratione. *Ex ſpecimine Panegyricorum tomo 2. pro die Viſitationis*.

Regulas a nobis ſervandas in Viſitationibus nos docet Maria in hac Viſitatione.

Virginis Exemplum nos docet regulam, quam primum in obeundis Viſitationibus ſervare debemus; neque ſecunda minus connotata eſt, videlicet tantum temporis dumtaxat in illis impendendum, quantum opus eſt. Hinc illa dicitur feſtinaſſe in Montana Judææ. Feſtinabat, ut reverteretur in ſolitudinem ſuam, centrum videlicet ſuum; & ſecundum hanc regulam corrigendæ ſunt omnes inutiles moræ viſitationum noſtrarum, in quibus plurimi meliorem vitæ ſuæ partem traducunt. Sed hoc malum eſt, quod plerique mortalium omni proprie carent occupatione; neſciunt quid agant domi ſuæ, nullam habent curam temporis ſui; neſciunt enim, qua ratione illud impendant, & temporis Jactura ab illis fit, tam domi, quam foris. Sed homo Chriſtianus, qui uti debet tempore ſuo, ejuſque pretium novit, in viſitationibus tantum dumtaxat temporis inſumere debet, quantum neceſſe eſt. *Ex ſpeciminibus Ethicorum*.

In Viſitationis Myſterio duæ Viſitationes diſtinguendæ ſunt.

In diei hujus Myſterio duæ conſiderandæ ſunt Viſitationes, Sanctus Ambroſius ait. Viſitatio Jeſu ad Joannem, & Viſitatio Mariæ ad Eliſabeth. Sanctus Joannes indigebat Jeſu, & Eliſabeth Mariæ. Sed quomodo nam pueri duo, uterque in Matris ſuæ utero concluſi ſibi occurrere poſſunt? & quomodo duæ Mulieres ventrem ferentes ab invicem inacceſſis prope itineribus ſejunctæ in anni parte incommoda ſe ſe viciſſim convenire poſſunt? Hoc noſtis Fideles. Jeſus Chriſtus ſecreto mentem inſpirat Mariæ viſitandi Eliſabeth; novæ dignitatis Magnitudo, longitudo, ac itineris labor illam ne momento quidem morantur; pretioſum onus, quod geſtare incipit, illam ſolatur, Sanctus Auguſtinus inquit, non gravat. Suffulta ſecreto hoc gratiæ motu, quo ducitur, omnes ſuperat obices, tandem pervenit, quo cupit, & præſentia Jeſu facit, ut Sanctus Joannes in Matris ſuæ utero exultet. Lætitia, humilitas, grati animi ſenſus divinitus elucet in admirabili Cantico, quo Maria reſpondet benedictionibus Eliſabeth. Quot Myſteria, quot documenta in hac Evangelicâ narratione continentur! *Abbas du Jarry. Sermone hujus argumenti*.

Mirabilia, quæ acciderunt in congreſſu hoc Mariæ, & Eliſabeth.

Sanctus Ambroſius admiratione capitur conſiderans celeberrimam hanc Viſitationem tot Myſteriis, prophetiis, prodigiis connotatam. Sanctus hic Præſul oſtentare videtur omnia eloquentiæ ſuæ argumenta, deſcripturus nobis ea, quæ contigerunt in illuſtrium duorum parentum congreſſu, quorum altera paritura eſt Maximum præ filiis hominum; altera vero Deum pro omnium ſalute hominem factum. Eliſabeth, hic Pater ait, audit primam Mariæ vocem; ſed Joannes ſentit gratiam Jeſu Chriſti; illa gaudet Viſitatione Sanctiſſimæ Virginis; hic autem Viſitatione Domini noſtri. Matres extrinſecus prædicant gratię Miracula, & pueri duo ſentiunt, vel producunt operationes gratiarum. Jeſus Chriſtus replet Sanctum Joannem gratia inhærente miniſterio Præcurſoris; & Sanctus Joannes prævertit officium ſuum modo admirabili. Eliſabeth, & Maria intus animatæ Spiritu filiorum ſuorum, oracula, & prophetias ſimul colloquentes effundunt. *Idem*.

Maria in hoc Myſterio oſtendit ſe eſſe diſtributricē gratiarum Filii ſui.

Cur cogitas eo momento, quo Virgo Deo plena facta eſt, afflari Spiritu ſancto, ut domo egreſſa feſtinet viſitatura Eliſabeth Cognatam ſuam? ſi putas hoc factum ex mero urbanitatis officio; næ tu quidem humiles abjectoſque ſenſus foves. Hac in occaſione voluit Deus, authentico teſtimonio profiteri, ſe nolle amplius hominibus largiri gratias, niſi per hujus Virginis Interceſſionem in qua videtur concluſiſſe fontem gratiarum omnium; & Maria in præſtantiſſimum iſtud Conſilium conſpirans, gradum properavit Eliſabeth domum ventura. Eliſabeth Mater Sancti Joannis eſt per naturam, Maria vero per gratiam: huic enim largitur gratiæ vitam eo ferme pacto, quo illam tradidit Filio Dei ſecundum carnem. Dat vitam Jeſu recipiens Spiritum ſanctum, dat Vitam Jeſu per verbum: *Fiat mihi ſecundum verbum tuum*; & alio verbo vitam impertit Sancto Joanni: *Ut facta eſt vox ſalutationis tuæ*, & quemadmodum gratiæ Dei duos tantum habent effectus, convertendi peccatores, & juſtos perficiendi; Joannes peccator eſt, & Eliſabeth juſta. Hinc liquet ex eo tempore in hoc glorioſo munere Mariam gratiarum omnium Dominam extitiſſe. *Auctor recens*.

Exprobrabit aliquando Deus inutiles hominum viſitationes.

Si noſtrarum viſitationum finis ſanctus eſſe debet, quid dicendum, vel faciendum vobis erit, Fideles, cum vobis improperaverit Deus tot inanes, periculoſas, & noxias viſitationes, quas obiiſtis, ut indulgeretis inconditis cupiditatibus veſtris; tot repulſas, quas paſſi eſtis, ut viam vobis faceretis in eas domos, in quas ſexcenti obices aditum vobis intercludebant; tot artes, quibus uſi eſtis, ut per confertam, ac importunam turbam, qua principum virorum limina vobis obſtructa erant, vobis pateret acceſſus? Noſocomia, & Xenodochia, vobis dicetur, patebant omnia. Illic vos expectabam in perſona pauperum ope veſtra indigentium; ego vero hoc memorię veſtrę teſtimonium iis præmiis cumulaſſem, quę majorem vobis conſolationem pepe_riſſent_, quam ſuaviſſima quælibet Mundi hujus ſolatia. Sed ne pedem quidem movere dignati eſtis, ut me quæreretis. Quid ipſi reſpondebitis ęquiſſimis hujuſmodi objurgationibus? Quo confugiet peccator, cum Deus nequaquam intra has exprobrationes ſe continens, efficiet, ut ille cognoſcat, ſentiat, ac intelligat totum pondus, magnitudinem, & nequitiam ſuę immiſericordię; *Idem*.

Modus, quo Sancta Virgo, & Sancta Eliſabeth colloquuntur, & quam lõge earum converſatio diſtet a ſæculariũ converſationes.

Noſtis, Chriſtiani, quem admirabilem effectum Incarnati Verbi præſentia produxerit in hoc admirabili puero, qui futurus erat ejus Præcurſor: quomodo anima ejus divinitus illuſtrata in anteceſſum obire cœpit munera adeo auguſti Miniſterii; quomodo acutus gratię radius repente a Filio ad Matrem pertranſiens, fecit, ut illa magna penetraret Myſteria, quę Spiritus ſanctus operatus fuerat in Maria, ita ut repente afflata gratia protulerit divina verba illa, quę elegit Eccleſia ad perficiendum Marię elogium, quod Gabriel Angelus cœperat, & quę in compendio continent omnia incomparabilis hujus Virginis Magnalia: *Benedicta tu inter Mulieres, & benedictus fructus Ventris tui*. Verum ne putetis converſationem earum fuiſſe aliquod miſerum laudum, atque aſſentationum commercium adeo uſitatum in Mundi hujus viſitationibus, & utramque ſimul ſuperbiendi locum aucupantes ex magnis Myſteriis ad quorum complementum electę fuerant a Deo, ſecreto, & viciſſim ſibi plaudere; etenim videntur e contra ſecum certare, utra ſe ſe magis humiliet. Altera enim ſe indignam fatetur, quę a Deipara viſitetur, altera vero nihil invenit in ſe niſi nihilum ſuum, quod potuerit attrahere Verbum in ſinum ſuum. Earum colloquium non aliud eſt niſi gratiarum, atque virtutum communicatio, quarum repletæ ſunt: & Maria quantumvis ſupra Eliſabeth exaltata ſit, non aliam prę illa habere vult prærogativam, niſi majoris humilitatis, atque modeſtię. Quam longe diſtat ratio noſtrarum viſitationum & converſationum? *Idem*.

Viſitationes, & periculoſæ Converſationes ſatis vituperari non poſſunt.

Hinc arguamus omnes has viſitationes, quæ ultro citroque fiunt, ut tempus teratur, ludendo, obtrectando, & cor ſuum corrumpendo, modo blandis, ac fallentibus laudibus, quibus ſibi mutuo ſcabunt homines, & modo quædam venenata conſtituendo placita, quę eo ſpectant, ut ſuas roborent cupiditates, & dæmonis regnum confirment. Etenim nonne verum eſt, neminem ex hujuſmodi ſocietatum, & converſationum genere egredi, niſi pleniorem ſpiritu ſæculi, & magis vacuum Spiritu Dei? Si ibi caritas adeo modicam habet partem; humilitas profecto minorem habet. Quod liquet ex mutuis laudibus, quæ alternatim deferuntur, & quę vafre, callideque captantur. *Abbas de Monmorel*.

Laus,

Quomodo ſequi debemus Sanctæ Virginis exemplum, cum laudamur.

Laus, ſeu vera illa ſit, ſeu falſa, tantam habet illecebram, ut ſi inveniuntur, qui ita modeſti ſint, ut illam minime quærant, nemo ferme ſit, qui non afficiatur illa, quæ ultro ſibi defertur, & quamvis nos aliquando fateamur indignos illa per erubeſcentiam, quæ in faciem prodit, anima noſtra, Sanctus Hieronymus ait, intus gaudere delatis laudibus non ceſſat. Cum autem nihil melius cor noſtrum valeat corrumpere, quam ſecreta illa oblectatio, quam ex laude percipimus, ut noſmet præſervemus ab hac adeo generali contagione per diverticulum, quod prohibeat, ne illi vacemus, modo noſmet colligere debemus, ut agnoſcamus, cum in nobis nihil adſit præter infirmitatem, atque peccatum, laudes, quibus excipimur aptiores eſſe ad nobis verecundiam ciendam, quam ad inflandam ſuperbiam, & modo cum veræ ſunt, nobis ad Sanctæ Virginis exemplum Deo acceptas eſſe referendas, quandoquidem illi debemus ea omnia, quæ laudem promerentur. Tunc nobis per ſenſus perfectiſſimæ gratitudinis exclamandum eſt; *Magnificat anima mea Dominum & exultavit Spiritus meus in Deo Salutari meo*. Omnia Deo accepta referre, quia omnia a Deo proficiſcuntur, & in uno illo gaudere, & conquieſcere; quia omnia ad illum debent reverti; hæc ea ſunt documenta quæ haurire debemus ex verbis Cantici Virginis Mariæ. *Idem*.

Quomodo Sanctã Virginē imitari poſſimus inviſentes pauperes, & eos, qui noſtro egent auxilio.

Exemplum Sanctæ Virginis Cognatam ſuam inviſentis, ut illi præſtet opem, excitare nos debet ad inquirendas, & viſitandas perſonas noſtro ſubſidio indigentes; etenim nonne plurimi ſunt ſimiles paralytico illi Evangelico, qui plurimos annos languent ſub malorum ſuorum pondere, cum per ſe nequeant invenire ſolatium, neminem habent, qui hoc illis procurent: *Hominem non habeo*. Quot honeſtę familię ad incitas redactę, quę artes ignorant, unde eleemoſynas ſibi comparent, vel quibus rubor uti vetat? Quot viduę oppreſſę diluunt panem ſuum lacrimis, & vident modicum illud bonum, quod illis reliquum eſt, prædam fieri avaritię, & ambitionis, quia carent conſilio, quo regantur, vel præſidio, quo ſuſtineantur? Quot ęgrotantes abditi in latebris, ubi illos ſua infirmitas detinet, ne triſte quidem habere poſſunt ſolatium fidelium miſericordiam excitandi ſuorum malorum adſpectu, quę ignorantur, & qui in eo deplorabili ſtatu ad quem redacti ſunt, nullam invenire poſſunt opem niſi piorum hominum viſitationibus foveantur? At enim inquies, non novi hos miſeros, de quibus loqueris; ſed illos non cognoſcere tua culpa eſt; hoc oſtendit oblivionem, & duritiem animi tui; quoniam tantum abeſt quod illos viſites, eiſque opituleris, ut etiam eos quærere negligas. Tandem enim quocumque in loco ſis, ne dubites deeſſe miſeros, ęgrotantes, oppreſſos, vel egenos; & hæc generalis cognitio tibi ſufficere debet, ut tenearis cognoſcere eorum neceſſitates, & pœnas, ut quantum fieri per te poteſt, opituleris. Si verum eſſes Eccleſię membrum, miſereri deberes pœnarum membrorum aliorum, quę afflicta ſunt; audires ex imis carcerum latebris murmura, atque blaſphemias miſerorum, execrantium vitam, quam defectus caritatis tuę efficit illis deteriorem morte, quę imminet ſibi. Moverent te clamores, & gemitus filiorum panem petentium a Matre deſolata non habente, unde illorum neceſſitati opem ferat: Sed modica veſtra caritas vobis aures obſtruit, & quin miſereamini eorum quę flectere deberent animos veſtros, illos avocatis ſedulo ab omni ſenſu pietatis. *Ex ſpecimine Panegyricorum pro die Viſitationis. Tomo 2.*

Effectus, & fructus Viſitationis Beatæ Virginis in Sãcti Joannis Baptiſtę juſtificatione.

Quemadmodum Marię ſinus repletus fuit Virtute Spiritus ſancti, ut produceret Filium Dei Unigenitum, qui Primogenitus eſt in multis fratribus: ita cor incomparabilis Matris hujus eodem Spiritu repletum fuit, ut gratię omnes Dei Filios producerent. Sanctus Joannes fuit primogenitus Marię filius in hoc ordine generationis; communicavit illi primitias ſpiritus gratię quo fuerat repleta, & peccatorem in Sanctorum omnium maximum convertit. Ille adhuc ſepultus erat in communi corruptionis maſſa, ex qua omnes homines educti ſunt; nihil illum ſecernebat adhuc a ceteris filiis Adam prævaricatoris, & cum aliis hominibus dicere poterat, ſe mortem nactum fuiſſe in eodem ſinu, in quo vitam invenerat: *Ecce in iniquitatibus conceptus ſum, & in peccatis concepit me Mater mea*. (*Pſ*. 50.) Sed ubi Maria ſalutavit Eliſabeth, & ejus vox in hujus auribus inſonuit, ex eo momento Joannes Baptiſta ſentiens gratię impreſſionem, exultat admirabili gaudio; non eſt amplius peccator in naturæ cahos implicitus, ut ibi pœnas luat peccati primi hominis: Sanctus eſt, qui in anteceſſum guſtat beatificam lætitiam, quam Maria illi communicat per felicem hanc Viſitationem, quam afflante Spiritu ſancto peragit; non eſt ultra miſer captivus, qui ſqualleat in ſervitute peccati; liber eſt, in libertatem vocatus, qui fruitur libertate Filiorum Dei. *Ibidem in tertio argumento*.

Sublimes Dei ſenſus quos nobis inſpirat Cãticum Virginis.

Dum Mundi Salvator Præcurſorem ſuum ſanctificabat per gratiarum affluentiam, quas in animam illius effundebat, Maria ædificabat Zachariæ familiam magnis ſenſibus pietatis, & religionis, quos illi inſpirabat. Revocari ne poſſunt ea, quæ illa dicit in Cantico ſuo, quin repleamur obſequio erga ſupremam Dei Majeſtatem? Concipi ne poteſt idea ſublimior poteſtatis ejus, quæ fecit potentiam in brachio ſuo, & diſperſit ſuperbos mente cordis ſui? quæ depoſuit potentes de ſede, & exaltavit humiles? quæ ſuſcepit humilem paſtorem de caligine tugurii ſui, ut in Superbi Regis Solium exaltaret? Quid cogitari poteſt majus, aut dignius infinita illius Miſericordia, quæ a progenie in progenies ſe effudit timentibus Sanctum Nomen ejus? Sperari ne poteſt vividior, & acrior grati animi ſenſus erga Creatorem, qui eſurientes implet bonis, & divites dimittit inanes; qui ſuſcipit Iſrael puerum ſuum recordatus Miſericordię ſuę, ſicuti locutus eſt ad patres noſtros, Abraham, & ſemini ejus in ſæcula? O quam ſublimes concipit ſenſus anima Deo plena! O quantam percipit lætitiam Deus videns ſe lingua adeo pura, qualis hæc eſt, celebrari? *Auctor recens*.

Fructus quos peperit Viſitatio Mariæ Sãctæ Eliſabeth.

Verum inquies, quæ bona Beatæ Virginis Viſitatio Sanctæ Eliſabeth attulit? Hæc Sanctus Lucas oſtendit cum ait, Eliſabeth fuiſſe repletam Spiritu ſancto. Illa jam poſſidebat Sanctum hunc Spiritum per gratiam Sanctificantem, & caritatem habitualem, quæ illam juſtam reddebat coram Deo; ſed poſſedit illam longe perfectiori modo per Donorum illius plenitudinem, per fidem majorem, magiſque illuminatam, per cognitionem magis diſtinctam ad Salvatoris acceſſum, cujus amore ſe magis inflammari ſenſit; per vividiorem impreſſionem luminis, & caritatis quam fecit in mente, & corde ejus præſentia Dei, qui illam ſuis viſitationibus dignabatur; per Conſilium ſtabilius initum, ne in minima qualibet re illi diſplicendi; per metum, & obſequium, per fervidiorem pietatem, per incrementum pacis, & lætitiæ, quæ ſe ſe in omnes animæ ipſius facultates effudit. Denique per fidelem, beatamque in Virtute perſeverantiam; quia hæc ſunt dona Spiritus ſancti, quibus Zacharias, & Eliſabeth repleti fuerunt. *In Elogiis Hiſtoricis*.

Iter Sanctæ Virginis per Judææ montes ſuſceptum ut ferret opem Cognatæ, indigitat nobis, quo fervore caritatis actus ingrediendi ſint, ut omnes difficultates ſuperemus.

Dicere poſſumus Sanctam Virginem per iter feſtinanter ſuſceptum per Montana Judææ nobis repræſentare animam repletam Deo, quæ alas, ut ita dicam, habeat, ut volet in Dei viis, & ſuperet omnes difficultates, quæ occurrunt. Verum eſt enim heroicarum virtutum exercitia montes eſſe, qui horrentes quidem videntur ignavis animabus, quæ obrutæ ſunt pondere naturæ, quo terram verſus trahuntur, magis quam attollantur Dei Spiritu in Cælum. Ægre has difficultates ſuperamus, & fatendum eſt, ardentiores cupiditates mortificare, & teneris affectibus abrenuntiare, difficilius eſſe, quam altiſſima juga montium ſuperare. Fateor equidem cæcam exercere obedientiam, & proprium judicium abnegare. ut alterius ſententiam amplectamur, arduum eſſe corruptæ naturæ, humiliationem amare, contemni velle, crucem amplecti ad imitationem Jeſu Chriſti patientis, atque contempti, inacceſſibilem montem videri. Quis negare poteſt, auſteræ pœnitentiæ praxibus inhærere, ſenſibus durum minime videri, & viam hanc eſſe difficilem, quot enim videntur ex illis ipſis, quos prævenit Deus uberiori gratiarum copia, qui deficiunt in via, & quibus animus deeſt. Sed ubi Dei Spiritus animæ poſſeſſionem ingreſſus eſt, illam attollit ſuper ſe ipſam, nihil illam moratur, non infirmitas naturæ, non virtutis difficultas, non objecta externa, omnia ſuperat, & nihil illam deterret, quia omnia illi plana, ac ſtrata videntur: *Erunt prava in directa, & aſpera in vias planas*. (*Luc*. 3.) Anima Dei Spiritu afflata, ubi difficultates iutuita eſt, illa jam ſuperavit. *Pater de Argentano in Collatione pro die Viſitationis Beatæ Virginis*.

Senſus Sãctæ Eliſabeth recipientis Viſitatione Mariæ.

Ex verbis, quæ Sancta profert Eliſabeth, conjicite, quomodo motus Spiritus divini illam rapiant extra ſe. Non utitur niſi exclamationibus, & admirationibus: *Unde hoc mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me?* Unde hæc mihi tanta felicitas, ut videam Matrem Dei, quem adoro, venientem ad me? Ego Mater ſum famuli, & ecce Mater Supremi univerſorum Monarchæ ad me viſitandam accedit? Caritas incomparabilis! Profunda humilitas Mariæ Matris filii Dei, quæ tanta utitur dignatione erga indignam famulam ſuam! Domus millies beata, quæ recepit adeo pretioſa Cæli Munera per primam Viſitationem, quam fecit Salvator Mundi in terris, & per Sanctæ Virginis medium. *Unde hoc mihi*: o adorabilis providentia! quæ mihi perfectam parit felicitatem. Intellexi quidem unam ex optimis illius diſpoſitionibus quæ illam præparavit ad recipiendum hunc gratiarum cumulum, fuiſſe longam, ac diuturnam ſex menſium ſolitudinem, in quam ſe ſe receperat, ut Mundo lateret, quod Evangelium non ſine peculiari Conſilio nos docuit. *Occultabat ſe menſibus ſex*. (*Luc*. 1.) Si hæc Sancta Mulier ſæculi negotiis fuiſſet implicita, niſi inventa fuiſſet domi ſuæ, cum Dei Filius in utero Matris ſuę convenit eam, fortaſſe illa omnibus hujuſmodi favoribus caruiſſet, ſed affluenter illis cumulata fuit, quia Deus invenit eam in ſolitudine. Felix anima, quę amat receſſum, & Mundi rumorem ac tumultum perhorreſcit. Ibi illam viſitat Deus, ibi Deo fruitur. *Ducam eam in ſolitudinem, & loquar ad cor ejus*. (*Oſee* 2.)

Per J. C. motum Maria viſitat Cognatam ſuã Sanctam Eliſabeth.

Quamcumque partem habuiſſe videatur in hoc Myſterio Maria, atque in diſpenſatione gratiarum, quibus cumulat domum Eliſabeth, fateamur tamen neceſſe eſt, agentem Superiorem, cujus vi illa movetur, primam earum cauſſam fuiſſe. Tibi igitur, divine Salvator debemus omnia; tibi, qui dignatus es viſitare creaturam tuam, eamque tua pręſentia

ſentia honorare. Maria te geſtat, ſed tu illam moves, & ſi illa feſtinat optatiſſimam Cognatam inviſere, non ſequitur niſi illecebras gratiæ tuæ, neque agit, niſi per ſecretam Virtutem impulſus divini Spiritus tui. Es, Domine, licet incluſus in viſceribus Sanctiſſimæ Matris tuæ, id quod fuit Angelus Tobiæ in regionem Medorum, ut duceres illam per Montana Judææ, & ut illam in Nazareth reduceres. Erga illam eodem officio fungeris, quo ignis, & nubis columna fungebatur apud Iſraelitas, ut illis oſtenderes vias, per quas erat ambulandum, ut omnia noctu, & interdiu pericula amoveres. Tu, Domine, illius lumen es, dux, Raphael, Moyſes, protector, fortitudo: per motum ſuum feſtinat, pericula evitat, difficultates ſuperat, & labores itineris, qui alteri cuipiam inſuperabiles viſi fuiſſent, præter Mariam, tuo amore ſuccenſam. *Ex Elogiis hiſtoricis tomo 2.*

Jeſus Chriſtus nos viſitat, quemadmodum Maria viſitavit Sanctū Joannem in utero Sanctæ Eliſabeth.

Cogitate, Fratres mei, omnes inceſſus Mariæ apud Cognatam Eliſabeth non aliud objectum habuiſſe, niſi humani generis redemptionem: Maria ſequebatur adorabilis Filii Conſilia; ut nos, & ut Sanctum Præcurſorem ſanctificaret, defert Jeſum Chriſtum Filium ſuum in hanc domum. Jam nos quærebas, Domine, quaſi tibi eſſemus neceſſarii, quaſi mereremur Viſitationem tuam, quam in Sancti Joannis perſona recepimus: *Viſitavit nos oriens ex alto.* (*Luc.* 2.) Hoc bonitatis, atque Indulgentiæ Myſterium admirabatur David, cum futura proſpiciens ſæcula, & videns te ingredientem in Zachariæ domum, prophetico afflatus Spiritu, quo illum repleveras, exclamat: *Quid eſt homo quod memor es ejus: aut Filius hominis, quia viſitas eum?* Myſterium, quod ille prædixerat, quin illud comprehendere poſſet; tanta eſt Creatoris a creatura diſtantia, Myſterium hoc inquam hodie adimpletum eſt; Deus inclinavit Cælos, ut ad nos uſque deſcenderet, & æneæ portæ apertæ ſunt, ut ſalutem nationibus daret. Myſterium hoc duxit initium a vobis, Zacharias, & Eliſabeth. Vos recepiſtis primos radios Solis hujus Juſtitiæ; ſed nonne ipſi etiam hodierna die eamdem poſſidere poſſumus felicitatem? Jeſus Chriſtus peccatorem ſanctificat in Eliſabeth domo; perficit Virtutes duarum animarum quæ jam Sanctæ erant: Nonne hoc ipſum facit quotidie per infuſionem gratiæ ſuæ, & Spiritus ſui impreſſionem: Nonne igitur cum Zacharia cum grati animi ſenſu exclamare debemus: *Viſitavit nos oriens ex alto. Sermo Manuſcriptus.*

Sāctus Joannes eſt primitiæ miſſionis Jeſu Chriſti in terra.

Felix puer, qui cæleſtibus benedictionibus præventus, & acceſſu Dei Salvatoris ſanctificatus eſt. Felix Præcurſor qui videt lumen gratiæ antequam diei lumen videat, & in cujus favorem Redemptor Deus peccatum oppugnare feſtinat, & Patri ſuo offerre primitias naturæ ſanctificatæ, ac innocentis. Præcepiſti olim populo tuo, Domine, ut ubi in promiſſam terram ingrederetur, offerret tibi primitias terræ illius, & arma caperet, ut inimicos tuos expugnaret. Hodierna die Verbum Incarnatum hoc munus adimplet; ingreditur in novam hanc terram, quę Marię uterus eſt, pugnat cum inimicis tuis, & pro primis fructibus miſſionis ſuæ offert tibi puerum quem in Matris ſuę utero ſanctificat. Quid non faciet pro ſalute noſtra in aliis ſuę Vitę Myſteriis in Nativitate, in Circumciſione, in laboribus, in prædicatione ſua, quandoquidem ex ipſo momento, quo conceptus fuit, præbet tanta ſpecimina Virtutis gratię ſuæ! Domine, quam propitię nobis eſſent Viſitationes tuæ, ſi diligenter earum obſervaremus tempora, iiſque præclare uteremur! Olim trepidabamus, cum accederes ad nos, modo vero non intelligimus noſtram felicitatem, cum ad nos acceſſiſti. Olim dicebamus; vidimus Dominum, moriemur; Nunc autem in ſenſu prorſus oppoſito dicimus: Dominus ſe cum natura noſtra conjunxit, & Sol gratię nobis primis ſuis illuxit fulgoribus; nequaquam moriemur. Antea dicebamus; loquatur nobis Moyſes, non Dominus, modo vero cum Samuele dicimus. Loquere Domine, audit enim ſervus tuus. *Idem.*

Jeſus Chriſtus quærit nos per Marię miniſterium.

Venit hora, quando mortui audient vocem Filii Dei, & qui audierint vivent. Sanctus Joannes expertus eſt hoc oraculum: Fac Domine, ut & nos illud ſentiamus. Captivi ſumus, libera nos: cæci ſumus, nos illumina; ſumus peccatores, ſanctifica nos; infirmi, nos cura; paralytici, & ſine motu, vitam, motumque nobis redde. Hujuſmodi ſunt effectus propitii Viſitationis Marię, & Jeſu Chriſti; Pro nobis ſuperat non quidem Montes Judęę, ſed magnum illud cahos, quod inter ipſum, & nos intercedit; inter miſerias noſtras, ſuam felicitatem, inter egeſtatem noſtram, & illius plenitudinem, inter peccata noſtra, & infinitam illius Sanctitatem. Pro nobis feſtinat ipſius miſericordia noſtras catenas infringere; diſſolvere vincula noſtra, excutere jugum ſervitutis noſtræ, reddere ſalutem, & libertatem filiorum ſuorum, cujus jacturam feceramus. Facis hodierna die multo majora, quam quæ pollicitus es in Evangelio ſub Prodigi filii parabola. Ille graditur ut Patrem ſuum conveniat; ſed hodie tu ipſe nos viſitas. Alius quilibet præter te Domine, nequaquam oblitus fuiſſet inobedientiæ noſtræ; ſed tu oblitus, & quid ipſi ſumus, & quid ipſe es, Magnitudinis quidem tuæ, noſtræ vero infirmitatis, nos omnes prævenis; Maria eſt Mediatrix pro nobis; illa nobis motum tribuit, quem a te recepit, ut ad nos inquirendos acceleret; ſi te poſſidemus, per illam te poſſidemus; illa te nobis impertit. Nunc intelligo illa Eccleſiæ verba, quæ nobis filiis ſuis adeo plena ſunt conſolatione, & Matri noſtræ glorioſa: *& Jeſum poſt hoc exſilium nobis oſtende*: quandoquidem in tua ſitum eſt poteſtate, illum nobis largiri. *Idem.*

Exinanitio J.C. in hoc Myſterio.

Adoremus Dominum, Fratres, in primo hoc Myſterio quod operatus eſt ſuper terram poſt ſuam in noſtra carne exinanitionem. Myſterium ſecretum, & abſconditum, ubi per alteram exinanitionem abſcondit divinam operationem ſuam ſub ſpecie actionis prorſus humanæ, qualis eſt viſitatio, quæ officioſa dumtaxat videtur. Dei de animabus Conſilia ſub integumento ſimplicis Viſitationis, & inſigniores gratiæ divinæ bonitatis in cor pueri poſt ſex menſes concepti, ſunt objectum, quod hodierna die revereri debemus. O Deus exinanite! Viæ tuæ quam diſtant a viis hominum! Non deſunt, qui ab incunabulis ſuis terræ univerſæ terrorem incutiant, cum adhuc fere nihilum ſint, & tantum rumorem ſui cieant eorum facta quamvis adhuc puerilia, ut Perſona, Vita, & operatio Dei pueri maneant quaſi ad nihilum redacta, cum nemo ferme cognoverit tunc verbum abſconditum in carne, Vita divina tamquam ſepulta in infantia, & omnipotens illius operatio involuta velamine actionum communium cum femina. Sed tu Virgo ſancta es iſta femina, quæ licet infirma geſtas in utero tuo Virtutem Dei, qui eſt fortitudo noſtra, & quæ contines Solem Juſtitiæ, orientem, ut tenebras noſtras illuminet. Sinus tuus eſt Cæli inſtar; & per te, Mater Dei, Sol jacit primum radium ſuum in puerum; quippe ille tuo uſus miniſterio Joannem quærit, dum ipſa quæris Cognatam tuam Eliſabeth; & illum quærit, ut in eum primos ſuæ Incarnationis influxus effundat. *Auctor Recens*,

Quid J. C. operetur in Sancto Joāne per Mariam.

Quid J. C. in hoc Myſterio operatur, in gratiam Sancti Joannis? Pro illo primum operatur inviſibilium miraculorum ſuorum; tribuit illi primum uſum vitæ hujus divinæ, quam omnibus hominibus eſt communicaturus; eum participem facit primæ effuſionis Spiritus ſui; exercet erga illum pro vice prima Salvatoris officium, eumque facit primum Chriſtianum, & maximum omnium Sanctorum; tradit illi miſſionem, illum conſecrat ſibi in Præcurſorem; ei gratiam confert ad Miniſterium hoc exercendum, ungit tamquam Prophetam, & pluſquam Prophetam; format illum tamquam vocem ſuam, quæ perſonatura eſt ſecus oras Jordanis; pingit in illo primam imaginem ſuæ humilitatis, pœnitentiæ, zeli, fortitudinis, quæ aliquando ipſum effectura eſt Martyrem Veritatis. O Virgo Sancta, dignum Incarnati Verbi inſtrumentum, prima Spiritus ejuſdem cooperatrix, prima in ſocietatem operum gratiæ ſuæ adlecta! colo te, ac veneror in te partem, quam tibi conferre dignatur in intimis operationibus ſuis, quæ maxime ſecreta ſunt, & propriæ ſtatus ſuæ annihilationis. Homo ideo factus eſt, ut effundat in te Spiritum ſuum, & ſicuti per te factus eſt homo, ita per te facere voluit primam hujus Spiritus effuſionem. Effuſio, per quam nobis oſtendit quomodo operetur in cordibus noſtris per gratiam ſuam, cujus tu Virgo Sancta eſſe debes rivus, & medium. *Idem.*

Oratio ad Sanctā Virginem ut nobis participet gratiam, quam procuravit Sancto Joāni, & domui Zachariæ.

Quid mihi cogitandum eſt videnti Mariam tot gratias Sancto Joanni communicantem? Nonne hæc naturalis eſt imago gratiæ illius, quam Deus mihi per illius Miniſterium largiri cupit? Oſtendiſti, Virgo Sancta, te Matrem eſſe Sancti Joannis Baptiſtæ, gerens ad illum vitam, ut ex mortis ſtatu illum educeres; Oſtende quoque te Matrem noſtram eſſe, obtinendo nobis ut Sancto Joanni gratiam, per quam ſimus Filii Dei, Fratres filii tui, ſemper acti, ducti, & ſanctificati Spiritu tuo; & ſicuti temet contuliſti domum Eliſabeth Cognatæ tuæ, ut illi communicares gratiam, quam receperas, atque ut effunderes in cor illius primos influxus Verbi hominis facti, quem tuo geſtabas utero; nobis quoque præſta, ut communicemus alacriter, cum amore, ac voluptate cæleſtia dona, quæ nobis apud Filium tuum promeruiſti. Grati animi ſenſu plena hæc in Auctorem conjeciſti, laudibus extollens benefactorem tuum; & Spiritus ſanctus ingeſſit in os tuum divinum illud Canticum, cujus verba ſingula totidem ſunt gratiarum actiones; quoniam ibi loqueris tantum de Miſericordiis Domini, de ineffabilibus operibus gratiæ ſuæ, de Omnipotentis intuitu erga humilem ancillam ſuam, de rebus magnis, quæ ille operatus eſt in te. Concede, quæſumus, ut illum agnoſcamus auctorem donorum omnium, quæ nobis communicat. *Sermo Manuſcriptus.*

Mariæ Viſitatio noſtrarum regula eſt, vel condemnatio.

Quomodo Maria ſuas Viſitationes ſanctificat? edoceri adnitamur; ipſa noſtrum exemplar eſt, opus eſt, ut illi conformes videamur: ſi ſumus ex numero famulorum illius: vel ſi illi ſumus appoſiti, illa nos inter inimicos rejiciat: digni illius clientela, ſi eidem ſimiles fuerimus; vel ab ea reprobandi, niſi ex divinis ejuſdem exemplis profecerimus. Spiritus Mundi, curioſitas, vanitas, nullam habent partem in viis ejus. Non proficiſcitur Cognatam Eliſabeth inviſura, niſi per Spiritum Dei; geſtat ſecum J.C. in utero, in corde, & in ore ſuo; quocumque effundit odorem ſuum, & quin extinguat, vel imminuat gratias in animabus, quod plerumque uſuvenit in viſitationibus, & per viſitationes ubi

ubi hoc reſpiratur, neque inſpiratur, niſi diſſipatio, vanitas, & corruptio Mundi; ipſa inſtrumentum eſt gratiæ, & benedictionis pro illis, quos viſitat. Cum illa ſit plena J.C. non fert niſi J.C. non loquitur niſi de J.C. non communicat, niſi Spiritum J.C. & inde reverritur repletior Spiritu J. C. quam venerit, quia ipſa alios eodem Spiritu replevit. Maria igitur nos docet ſequi regulas Sancti Pauli, ne in colloquiis noſtris proponamus objecta niſi digna Deo, & Majeſtate Religionis, niſi quidquid caſtum, & pudicum eſt; quod aptiſſimum eſt ad ciendum amorem Dei, & proximi, hoc ſit ſermonum tuorum argumentum, dicit Apoſtolus. *Sermo Manuſcriptus.*

Humilitas Mariæ in Viſitatione Eliſabeth.

Maria ſalutavit Eliſabeth, Sanctus Ambroſius inquit, ut illi præſtaret obſequia, quippe quæ junior erat, ſeniori. Nova Matris Dei dignitas, ad quam erat ſublata, nullam illi ſuperbiam immiſerat: e contra humilior erat; nam, ut illa ipſa de ſe ait, ut Deus faceret ſibi magna, qui potens eſt, reſpexit humilitatem ancillæ ſuæ. Non cogitavit illa Magnitudinem ſuam, ut inde intumeſceret, ſed ſuo ſtuduit officio, ut eſſet fidelis. Audit Cognatam ventrem ferre, & ſe teneri putat ad illam inviſendam, ut ſecum gratuletur, eique ſuam præſtet opellam. Cogitat ille tantum munus obire ſuum & neſcit quantus futurus ſit fructus Viſitationis cum adeo pura, humilique caritate peractæ. Joannes Baptiſta hoc primus ſenſit, qui exultavit præ gaudio, quod non aliunde niſi a divino ſpiritu proficiſcebatur. Sanctus hic communicavit Matri ſpiritum, quo repletus erat. Ita ad Mariæ vocem Eliſabeth, & Filius ſuus gratia repleti ſunt; prophetarunt uterque, Mater quidem voce ſua, filius autem motu Corporis ſui. Jam fungitur Præcurſoris officio, ad quod erat deſtinatus; debebat hominibus oſtendere Agnum Dei; eumque in anteceſſum oſtendit Eliſabeth. Hoc pacto Jeſus Chriſtus infans jam præparat Miniſtros ſuos, & hæc operaturus miracula, una tantum utitur Viſitatione. *Auctor recens.*

Viſitationū noſtrarū vitia, & perfectio Viſitationis Mariæ.

Felices Viſitationes, ubi hoc pacto fertur Jeſus Chriſtus ad eos, qui viſitantur, quorum colloquia dictantur a Spiritu ſancto, in quibus nemo ſtudet ſe ipſum laudibus extollere, neque laudes alienas captare, ſed Deo acceptam referre omnem gloriam, quæ illi debetur. Maria ſalutat Cognatam non officioſa urbanitate, ſed ſanctæ humilitatis ſenſu, ſuo fungi gaudens officio. Eliſabeth & Maria colloquuntur non de nugis, ſed de Myſterio, quod Deus in terris erat operaturus. Non proſcindunt proximum venenatis obtrectationibus, neque ſe ſe mutuis, fictiſque laudibus extollunt, ſed Eliſabeth laudat Marię fidem, & Maria Deo acceptas refert laudes, quibus cumulatur. In hujuſmodi Viſitationibus, quarum caritas anima eſt, & quas humilitas comitatur, ſeſe prodit J. C., Spiritus ſanctus ſe ſe communicat, proximus ædificatur, & Deus, qui honore afficitur, non ceſſat eos haurire fructus quos ne homines quidem ſperare auſi fuiſſent. Prophetiæ Spiritus replet Eliſabeth; hinc illa cognovit & fidem, & conſenſum Marię per Verba, quę dixit illi; *beata quia credidiſti*: ita illa cognovit præteritum, & præſens etiam, quod omnibus erat ignotum, cum dixit: *& unde hoc mihi, quod veniat Mater Domini mei ad me? Idem.*

Oratio ad JeſumChriſtum, ut nos viſitet, & ut in viſitationibus noſtris illum cognoſcendum aliis tradamus.

In Sancta hac Viſitatione nullam partem habuit ſuperbia: Maria enim, quę non rejicit elogium, qua Cognata ſua fidem extollit, canit Deo Canticum illi acceptas referens laudes, quę ſibi deferebantur. Maria ſibi non retinet nihil niſi humilem nihili ſui ſenſum, in id unum intenta, ut celebret Magnitudinem illius, qui in ipſa magna operatus eſt. Marię Canticum ipſum quoque admirabilis eſt Prophetia; in ea quippe portendit proximum complementum promiſſionum Domini, qui populo ſuo pollicitus erat ſe illi Salvatorem daturum. Domine, qui ex utero Matris tuę per ſanctificationem Præcurſoris tui, magnum ordiris opus ſalutis noſtrę, viſita nos per gratiam tuam, fac, ut te cognoſcamus, & ſpiritum noſtrum illuſtrans cor inflamma: ut ſicut Sanctus Joannes adoravit te per motum Corporis ſui, nos omnibus vitę noſtrę actionibus te veneremur. Sanctifica viſitationes noſtras, Deus meus; eſto illis præſens, eſto illarum principium, & finis, quemadmodum fuiſti Viſitationis Virginis Sanctę. Fac, ut feramus te in illas, & in illis recipiamus ſpiritum tuum. Eſto argumentum ſermonum noſtrorum, & laudum noſtrarum objectum. Humilitas nos præſtare cogat illis, quos convenimus officia; caritas nos impellat ad opem, qua indigent, ferendam: Da nobis hanc fidem, quæ Mariam fecit Matrem tuam, & profundam, conſtantemque humilitatem, quę effecit, ut ignoraret meritum ſuum, ſuam tantum infirmitatem, & Magnitudinem tuam inſpectura; fac, ut in oculis noſtris parvuli ſimus, magni dumtaxat futuri in oculis tuis. *Idem.*

Diſcrimen inter Viſitationē Mariæ, & eas, quas mortalium plerique obire conſueverunt.

Glorioſa Virgo nequaquam imitatur pleroſque illorum, qui recenti aliqua dignitate nitentes, expectant ſe viſitari, & gratulationum officia ſibi præſtari, quæ eſt in hujuſmodi occaſionibus amicorum, & conſanguineorum conſuetudo, qui confluunt proſperum eventum aliquem gratulaturi. Maria longe aliter agit, & quin domi ſuæ gratulantes expectet, domo egreditur viſitatura, Eliſabeth Cognatam ſuam, ſimulac Angelus nuntiavit illi, ipſam evectam fuiſſe ad celſiſſimam Mundi dignitatem Matris Dei, ut nos doceret humilitatem, cujus exemplum tradidit nobis in ſua Viſitatione. Si enim homines ultro citroque obeunt viſitationes, ut plurimum vanitas earum eſt cauſſa. Quid enim illic agitur; niſi propria quæritur laus? De negotiis ſuis ſermo inſtituitur; de ratione ac prudentia, propter quam beneverterint, de conſiliis, artibuſque in rebus gerendis, per quæ negotioſi, officioſique viri fama captatur. Alienæ etiam nonnunquam admiſcentur laudes ad hominis honeſti auram quærendam; opportune loqui, ac reſpondere curas, ut in ſocietate elegans, & officioſus videaris. Quod ſi in glorioſæ Virginis Viſitatione fulget humilitas, non ideo minus caritas eniteſcit; e contra vero in pleriſque viſitationibus caritas læditur. Quot dirę obtrectationes! quot aculeatę irriſiones! quot alienarum actionum cenſurę! Vel quænam ars minime adhibetur ad ſignificandum amorem, quo teneris, & cupiditatem, qua flagras? Quid ſibi vult ille vir adfectatis lenociniis, illecebriſque, nec non verſutis laudibus, & de induſtria pro rei opportunitate diſpoſitis, niſi ſuam perflare libidinem, ac ignem, quo uritur, in aliis accendere? *Auctor Recens.*

MYSTERIUM PURIFICATIONIS

SANCTÆ VIRGINIS.

MONITUM.

SAtis liquet, multitudinem Mortalium, qui eodem ſpiritu ducti occurrerunt in Templum Jeruſalem, cum Maria Mater Jeſu illuc ſe contulit, ut ſe ſe purificaret, & offerret Filium ſuum Domino ſecundum Legem Moyſis, varias circumſtantias, quæ legalem hanc cæremoniam concomitatæ ſunt: Virtutes, quæ ea in occaſione a variis perſonis exercitæ fuerunt, & denique Veritatem rerum quæ ibi acciderunt, & quæ merito totidem appellari poſſunt Myſteria; ſatis liquet, inquam, hæc ſimul omnia olim Occurſus *nomen myſticæ huic ſollemnitati feciſſe. Sed experientia docuit Concionatores, quantæ ſit difficultatis hæc omnia facta in unum Sermonis corpus redigere.*

Hinc Magna hæc hujus argumenti latitudo efficit, ut illud Sacri Oratores partiri teneantur, & alii unice de Matris Purificatione ſermonem inſtituant, alii in Præſentatione Filii eodem tempore facta Deo immorentur. Hæc profecto duæ ſunt leges a Moyſe diverſas ob cauſſas latæ, quibus Jeſus, & Maria ſe ſe ſubmittere dignati ſunt. Verum cum Eccleſia una die ſimul duo hæc celebret Myſteria, Concionatores ſibi jus eſſe putarunt, alii quidem illa ſeparandi, alii ea ſimul conjungendi, ac inſerendi omnes circumſtantias, & alii leviter utraque perſtringendi, & immorandi in iis, quæ inde haurire poſſunt, documentis. Ego vero, ſi ſententia mea aliquo habenda eſſet in pretio, hoc in argumento, non ſecus ac in ceteris, auctor eſſem, Eccleſiæ Conſilio eſſe inhærendum, quod eſt, loquendi de Mariæ Purificatione; quandoquidem ſub hoc titulo feſtivitas inſtituta eſt, tunc vero potiſſimum cum hoc argumentum locum præbeat Morali, quæ omnibus profutura eſt, & mundo univerſo neceſſaria. Quod tamen non prohibet quo minus afferam collectanea ad replendum argumentum, quod ſinguli elegerint, & ſibi tractandum propoſuerint.

PARAGRAPHUS PRIMUS.

Multiplex Sermonum hujus argumenti Synopſis.

I. *POſtquam completi ſunt dies purgationis ejus ſecundum legem Moyſi, tulerunt illum in Jeruſalem, ut ſiſterent eum Domino. Luc.* 1. Non injuria Eccleſia Græca diem hanc *Occurſuum* feſtivitatem appellat; ut enim vera dicam, difficillimum eſſet in alio Myſterio quopiam invenire majorem Caſuum numerum, vel magis admirabilium. Sed ne vos fatigem eorum recenſione, quæ in infinitum ſuccreſceret; nonne admirabilis eſt occurſus Purificationis Mariæ cum Salvatoris Præſentatione? in altera quippe harum cæremoniarum, omnia abjecta ſunt, & Mariam aliquo pudore ſuffundunt; in altera vero omnia conſpirant ad illius magna-

lia,